

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DRAMA BOVEN HET KANAAL

N° 2355

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een drama boven het Kanaal

HOOFDSTUK I

DE GIROSCOPE-AUTO

Charles Brand, de boezemyriend, factotum en secretaris van John Raffles, zat in de bibliotheek van de fraaie villa in de Cromwellstreet, die deze onder de naam van Lord William Aberdeen bewoonde, toen de chauffeur Henderson een reus van een kerel, binnentrad.

Een blik op het gelaat van James Henderson was voor de jongeman voldoende om te zien, dat de chauffeur zich in uitstekend humeur bevond.

Diens grote blauwe ogen schitterden opgewonden en zijn witte tanden blonken tussen zijn lippen, die door een brede grijns waren opgekruld.

— Je schijnt nogal in je humeur te zijn, James? vroeg Brand nieuwsgierig, terwijl hij het boek uit zijn handen legde, waarin hij zat te lezen.

— Buitengewoon in mijn humeur, mijnheer Brand, antwoordde de chauffeur.

— Mag ik vragen naar de oorsprong van je vrolijkheid?

— Zeker, mijnheer Brand. Eigenlijk kom ik met opzet om het u te vertellen. Gij moet weten, dat mylord mij hier heeft gezonden met verzoek u te komen halen.

Een verbaasde trek vertoonde zich op het jonge, open gelaat van Brand.

— Wat is dat voor geheimzinnigheid, James? vroeg hij glimlachend. Waar bevindt zich mylord op het ogenblik?

— In de geheime werkplaats onder de grond van het park, mijnheer Brand. Brand keek verwonderd op.

— Hoelang is hij daar al? vroeg hij.

— Sedert vanochtend acht uur, mijnheer Brand.

— Wat vertel je me nu? En hij heeft mij bij het ontbijt verzekerd, dat hij een zijner vrienden een bezoek ging brengen.

— Dan heeft mylord u, als ik het zo maar eens mag zeggen, iets op de mouw gespeld, mijnheer Brand, want ik herhaal nogmaals, dat mylord reeds drie uren in de geheime werkplaats bezig is.

— Maar wat voert hij daar dan uit? riep Brand uit, wiens verbazing ieder ogenblik toenam.

— Dat mocht ik u onder geen beding zeggen, in geval gij er naar mocht vragen, hernam de chauffeur met een gultige glans in zijn heldere ogen.

— Aha, het schijnt, dat men achter mijn rug plannetjes beraamd en uitgevoerd heeft, riep de jonge man uit.

— Zo is het, mijnheer Brand. Maar gij moogt gerust van plannen spreken, ja zelfs van grote plannen.

— En je wilt mij niets verklappen? ging de secretaris voort.

— Dat kunt u wel begrijpen, mijnheer Brand, antwoordde Henderson en nu had zijn gelaat een ernstige uitdrukking aangenomen. Het zij in kleinigheden, of in zaken van belang, wat de baas mij gebiedt, dat doe ik en wat hij mij beveelt na te laten, dat doe ik niet.

Brand deed een paar passen naar de reus toe en legde hem de hand op de schouder.

— Dat weet ik, James, dat weet ik. Ik vraag je dan ook niets meer, behalve naar de aanleiding van je komst.

— Wel mijnheer Brand, ik had niets anders te doen, dan u te verzoeken, onmiddellijk naar de geheime werkplaats te komen.

— Aha, eindelijk, riep de jonge man verheugd uit. Het zal mij dus nu weer vergund zijn de werkplaats te betreden, nadat mylord mij vriendelijk maar dringend verzocht had er niet te komen.

— Ik kan wel begrijpen, mijnheer Brand, waarom dat was, hernam de chauffeur.

— O, ja? En mag ik weten waarom?

— Wel, mijnheer, de baas heeft u willen verrassen met een definitief re-

sultaat van zijn werk.

— Hij is dus wel hard aan het werk geweest?

— Zeer hard, mijnheer Brand.

— En ik vermoed dat jij hem bij het werk geholpen hebt?

— Juist, mijnheer Brand.

— Nu, ik brand van verlangen, om het resultaat van jullie samenwerking te leren kennen. Is het iets in de trant van die wonderlijke vliegmaschine, die lord Aberdeen enige tijd geleden heeft ontworpen en gebouwd?

— Misschien wel, mijnheer Brand, maar ik geloof, dat ik nu al meer zeg, dan ik mag doen. Gaat u maar mee, wat ik u verzoeken mag en uw nieuwsgierigheid zal aanstonds worden bevredigd.

— Ik verlang niets liever.

Brand zette het boek in de kast, waaruit hij het genomen had en volgde met haastige schreden de chauffeur, die hem voorging door de ruime, met marmer bevloerde hall, en vervolgens door de brede gang, die uitkwam op het terras van het park.

De beide mannen daalden de trap van dit terras af, vanwaar men een heerlijk uitzicht genoot over het met hoogopgaande bomen en dichte bosschages beplante park, dat zich uitstreckte zover het oog reikte.

Door de lommerrijke lanen van deze tuin liep Henderson, gevolgd door de secretaris van zijn lordschap, op een groot paviljoen toe, hetwelk zich achter in het park verhief.

Daar de zon voor de tijd van het jaar nog fel warm scheen, waren de jalouzieën voor alle ramen neergelaten en in het inwendige van het tuinhuis heerste een verrukkelijke koelte.

De beide mannen liepen de brede gang door en traden een fraai gemeubeld vertrek binnen.

Zonder zich op te houden liep Henderson naar de schoorsteenmantel en tastte over het met goudleder beklede wandpaneel aan de linkerzijde van de fraai gesneden oud-Hollandse schouw.

Na enig zoeken had hij een kleine verhevenheid gevonden.

Hij drukte er op en aanstonds draai-

de de gehele schouw geruisloos om een onzichtbare spil.

Nadat het gevaarte een kwart slag had gemaakt, hield het met een zacht knarsend geluid stil en de beide mannen konden nu door een smalle opening een tweede vertrek betreden, minder groot en waarin zich geen enkel meubelstuk bevond.

Nauwelijks waren zij daarbinnen getreden, of achter hen draaide de eikenhouten schouw weer op zijn oorspronkelijke plaats terug.

Het vertrek waarin zij zich nu bevonden, had dezelfde lengte als de breedte bedroeg van de kamer die zij zoëven hadden verlaten, maar het was nauwelijks twee meter breed.

Daar het geen licht ontving door enig venster of een andere opening, moesten de beide mannen hun zaklantaarns doen ontgloeien om hun weg te vinden.

Zij liepen langs de lange wand van het zonderling gevormde vertrek, tot zij zich omstreeks een meter van de korte muur af bevonden.

Daar gekomen haalde Henderson een vreemd gevormd sleuteltje in de vorm van een pianosleutel uit zijn zak en stak dit in een nauwelijks merkbare opening van de muur.

Hij draaide het een paar keren om en nu schoof een gedeelte van de vloer terzijde.

Een smalle trap werd zichtbaar.

Voorzichtig begonnen de beide mannen deze af te dalen.

Henderson, die nu achteraan liep, haalde een kleine hefboom over en zonder enig gerucht schoof het stuk van de vloer weer op zijn plaats.

De beide mannen daalden zestien treden van een smalle ijzeren wenteltrap af, te midden van een tastbare duisternis, die slechts verlicht werd door het schijnsel van hun zaklantaarns.

Toen zij de trap geheel waren afgedaald, bevonden zij zich in een ondergrondse ruimte, op ongeveer zes meter onder de begane grond.

Zij doofden hun lantaarns, daar zij op enige meters afstand een helder schijnsel door een reet van een openkierende deur ontwaarden.

Brand, die zijn nieuwsgierigheid bijna niet kon bedwingen, liep er snel op toe en trok de deur geheel open.

Het geheime laboratorium van lord Aberdeen lag schitterend van electrisch licht voor hem.

Vijf halve bollen van melkglas, die aan de hoge zoldering waren aangebracht, verspreidden een zo helder licht, dat het was alsof men zich hier op klaarlichte dag in het openveld bevond.

De wanden van het laboratorium waren uit beton opgetrokken.

Eindeloze rijen planken en grote kasten torsten een aantal overhaalkolven, maatglazen, retorten en andere voorwerpen ten gebuike van hen, die van de scheikunde een tak van studie of een kostbare liefhebberij maken.

In een hoek van het grote vertrek bevond zich een enorme electrische oven.

In het midden van deze zaal stond een man, blijkbaar in diepe aandacht verzonken, voor een groot voorwerp, dat gedeeltelijk met een wit laken was toegedekt.

Op zijn gebruid gelaat lag een ernstige trek, en zijn hoog voorhoofd was in rimpels getrokken.

Van tijd tot tijd streek hij zich met de smalle gesperde hand over het reeds grijzende haar.

Die man was John Raffles.

Hij scheen van het binnenkomen der beide mannen niets bemerkt te hebben en bleef onbeweeglijk staan.

Pas toen hij de zachte druk van Brand's hand op zijn schouder voelde, draaide hij zich langzaam om.

Direct begonnen zijn donker grijze ogen te schitteren, toen hij de enige man ontwaarde, die hij werkelijk zijn vriend kon noemen.

— Ik ben blij dat je gekomen bent, amice, zei hij met zijn volle warme stem, die op andere tijden snijdend kon klinken.

— Ik zal dus hier de oplossing van het raadsel te zien krijgen? vroeg Brand glimlachend.

— Dat zul je, Charles. En nu is ook de tijd gekomen om je mijn verontschuldigen aan te bieden, dat ik je

verzocht heb een paar weken het laboratorium niet te betreden. Maar je zult me wel vergeven, als ik je zeg, dat ik gaarne van je verrassing wilde genieten.

— Zoals je me hebt laten genieten toen je mij een poos geleden, zonder dat ik er het flauwste vermoeden van had, hier op deze zelfde plek plotseling voor je vliegtuig, de « Duivel der Lucht » hebt gebracht?

— Dat denk ik niet, amice, antwoordde Raffles glimlachend. Ik wil mij niet minder maken dan ik ben en erkennen, dat er in de « Duivel der Lucht » wel iets oorspronkelijks school.

— Iets oorspronkelijks? riep Brand verontwaardigd uit. Zeg liever dat het de geniaalste vinding was die de twintigste eeuw nog ooit heeft aanschouwd.

— Nu, wij willen er niet over twisten, vervolgde Raffles glimlachend. Die vliegmaschine was in ieder geval heel iets anders, dan wat ik je nu denk te laten zien. Van veel meer gewicht en voor alles oorspronkelijk, en dat kan ik van dit ding niet zeggen.

Met deze woorden draaide hij zich om, greep het witte laken beet en trok het met een snelle beweging weg.

Langzaam trad Brand naderbij.

Gedurende een minuut heerste er een stilzwijgen, dat door niets onderbroken werd, dan door het gesuis van de verschillende gasbranders onder de kolven.

Raffles had geen oog van het gelaat van zijn vriend afgewend.

Nu verscheen er een flauwe glimlach om zijn dunne lippen en hij zei op enigszins spottende toon:

— Dat is een teleurstelling, he Charles?

Brand wilde een protesterend gebaar maken, maar Raffles vervolgde met stemverheffing:

— Ontken het niet, amice, je had wonder wat gedacht en wat zie je hier? Een gewone automobiel.

Brand kleurde licht.

— Ik moet erkennen... zei hij aarzelend.

— Je moet erkennen, vulde Raffles de zin aan, dat je hier een gewone automobiel ziet, of liever meent te zien.

— Aha, riep Brand verheugd uit, ik wist wel dat er iets bijzonders aan was.

— Maar zie je dat bijzondere ook? vroeg Raffles.

— Neen, dat moet ik eerlijk bekenen.

— Onderzoek de wagen dan maar eens nauwkeurig.

Brand begon zwiingend een wandeling om de wagen te maken.

Henderson keek meesmuilend toe, terwijl hij van tijd tot tijd een blik vol bewondering op zijn meester wierp.

Raffles zelf stond onbeweeglijk als een standbeeld op enige afstand toe te kijken.

Brand liep van de motorkap naar de achterzijde van de wagen en vandaar weer naar de radiator.

Toen keek hij Raffles verwonderd aan.

En van Raffles dwaalde zijn blik naar het gelaat van de chauffeur, die met moeite een glimlach verborg.

— Ik moet je eerlijk zeggen, zei Brand eindelijk, dat ik tot dusverre nog niets bijzonders heb gevonden.

— Dat doet mij om bijzondere redenen, die ik je aanstonds zal uitleggen, groot genoeg, zei Raffles. Maar je onderzoek is ook niet grondig genoeg geweest. Ik geef je verlof om alle onderdelen aan een beschouwing te onderwerpen. En als je dat doet, zul je waarschijnlijk spoedig het eigenaardige van deze wagen ontdekt hebben.

Nogmaals begon Brand zijn onderzoek.

Hij opende het portier, naast de plaats van de chauffeur, betastte het stuurwiel, bekeek en beproefde gas- en rempedaal en schudde zwiingend het hoofd.

— Juist als van elke auto, mompelde hij voor zich zelf.

Plotseling echter bukte hij zich en keek nogmaals naar het rempedaal.

— Daar zie ik een kleine voethefboom, riep hij verheugd uit, die ik nog in geen enkele andere auto gezien heb.

— Uitmuntend, riep Raffles op goedkeurende toon, dat is al vast een aanknopingspunt, ga nu maar eens verder.

Brand stapte weer uit de wagen en

opende de motorkap.

— Een motor met zes cylinders, zo vervolgde hij zijn alleenspraak. Ongetwijfeld 'n uitmuntende krachtige motor, maar zover ik kan zien, zonder bijzondere kenmerken. Alle onderdelen zijn aanwezig, die men bij iedere automobiel-motor aantreft. Maar stil, zo viel hij zich zelf in de rede, daar zie ik alweer een rad met een tandradtransmissie, waarvan ik de aard en het doel niet kan raden, en daar ik hier niets anders ontwaar, zullen we de motorkap maar weer sluiten.

Hij voegde de daad bij het woord en liep nu naar het achterportier, waarschijnlijk in de hoop dat hij daar iets anders zou ontdekken.

Maar zijn teleurstelling was groot, toen hij daar niets anders vond dan de gebruikelijk brede, gecapitonneerde achterbank.

Hij stapte uit, klepte het portier dicht en krabde zich achter de oren.

Henderson had moeite niet in lachen uit te barsten over het ongelukkig gezicht, dat Brand op dit ogenblik trok.

— Heb je nu wel degelijk alles goed onderzocht, Charles? vroeg Raffles.

— Dat zou ik menen, antwoordde deze. Ik heb de wagen van voren, van achteren, terzijde en ook van boven bekeken.

— Dat is uitstekend, antwoordde Raffles kalm, maar als ik mij niet sterk vergis, dan zit aan de meeste auto's ook een onderkant.

Brand maakte een ware luchtsprong en riep met komische wanhoop:

— Ezel die ik ben. Daarmee had ik moeten beginnen.

Hij wierp zich plat op de grond en kroop onder de wagen.

Een kreet ontsnapte hem.

Hij stond het volgende ogenblik weer op zijn voeten en riep uit:

— Maar die wagen heeft zes wielen.

— Goed gezien, zei Raffles kalm.

— Maar... waartoe dient dat? vroeg Brand verbaasd. Vier wielen zijn toch tot dusverre voldoende gebleken.

— Dat is ook zo, en deze heeft er zelfs aan twee genoeg, vervolgde Raffles even bedaard.

— Wat zeg je daar? riep Brand verwonderd uit.

— Heus, amice, deze wagen is vervaardigd om in normale omstandigheden op slechts twee wielen te lopen en dat is nu de kern van het hele geheim.

— Maar waartoe dan die vier andere wielen? riep Brand uit.

— Eenvoudig om de schijn te wekken, alsof het een gewone auto is.

— Loopt deze wagen snel?

— Op de vier wielen gemakkelijk honderdtwintig, op de twee wielen minstens twee honderd kilometer.

— Astublieft, riep Brand. Maar hoe blijft hij dan in evenwicht?

— O, dat is heel eenvoudig. Je hebt natuurlijk vaak van een giroscop gehoord, wat een deftig woord is voor priktol?

— Ongetwijfeld.

— Verder zul je wel de uitstekend geslaagde proefnemingen herinneren, die destijds door een Duitse uitvinder zijn genomen met een elektrische wagen, die slechts op één spoorstaaf liep en een verbazende snelheid kon ontwikkelen. Waarom of indertijd die proefnemingen tot geen praktisch resultaat hebben geleid, is mij tot op de huidige dag een raadsel. Welnu, ik heb mij eenvoudig de bij de proefnemingen opgedane ervaring ten nutte gemaakt en ik zou daarom deze auto niet gaarne voor een originele ontdekking willen laten doorgaan. Ik heb eenvoudig plagiaat gepleegd.

— Behalve de vier zijwielen dan! riep Brand uit.

— O, dat betekent niets. Die vormen een soort vermoming, waarvan je het doel gauw genoeg zal blijken. Wat nu de werking van die giroscop betreft, die is in een paar woorden te verklaren: een priktol blijft door de werking van de middelpuntvliedende kracht, eenmaal in beweging zijnde, rechtstandig op de punt staan. Als men tracht die tol uit de loodrechte richting te brengen, keert zij daarin weer onmiddellijk terug, zodra men haar aan haar lot overlaat. Welnu, August Scherl, zo heet die Duitse uitvinder, bracht in zijn tweewielige motorwagen inplaats van een priktol een zware gietijzeren schijf aan,

die door de motor in een snel draaiende beweging werd gehouden. Daar het vlak van deze schijf zich evenwijdig met de grond bevond, kon zijn wagen zelfs op dezelfde plek op slechts twee wielen stil blijven staan, zodra de giroscop in snel draaiende beweging was gebracht.

Brand had aandachtig geluisterd, de blik van de auto naar het gelaat van zijn vriend en dan weer naar de zonderlinge wagen wendend.

Raffles trad nu op de auto toe, bukte zich over het portier heen en trok aan een ring, die aan een gedeelte van de wagenvloer bevestigd was.

Er opende zich een klein luik, en Brand die naderbij was getreden, kon hierdoor een glanzende stalen schijf ontwaren, bevestigd op een spil, die in twee tappannen draaien kon.

— Let nu eens goed op, zei Raffles.

Hij ging achter het stuurwiel zitten en bracht de motor in beweging.

Tot grote verbazing van Brand, kwam de auto echter geen centimeter vooruit.

Hij keek naar de vloer en nu pas zag hij, dat de auto met de wielen rustte op een plankier, zonder einde, dat om twee zwarte rollen liep, die onder de vaste vloer waren aangebracht.

Hoe snel de wielen ook draaiden, even snel gleed het stuk vloer onder de wielen weg, zodat de wagen steeds op dezelfde plaats bleef.

Nu zette Raffles de voet op de kleine hefboom, die Brand zoëven had opgemerkt en dadelijk begon de zware stalen schijf met een diepgonzend gebrom met de uiterste snelheid te draaien.

Tegelijkertijd zag de jonge man hoe de vier buitenste wielen langzaam omhoog gingen, zonder dat de auto de minste neiging vertoonde te kantelen.

Binnen enkele seconden waren de vier zijwielen ongeveer een decimeter boven de vloer.

En na door de opgehoopte snelheid

te hebben doorgelopen, bleven zij ten slotte staan.

— Kijk nu eens onder de wagen, zei Raffles.

Brand bukte zich en keek onder de wagen.

De twee middelste wielen, die aanvankelijk bijna geheel onder de wagen schuil waren gegaan, draaiden op dit ogenblik even snel rond als zoëven de vier zijwielen gedaan hadden.

— Het is ongelooflijk, riep Brand uit. Maar mij dunkt, dat je nu steeds precies in het midden van de wagen moet blijven zitten.

— Daarin vergis je je! riep Raffles.

Op hetzelfde ogenblik boog hij zover hij kon over de zijkant van de wagen heen.

Tot zijn grote verwondering zag Brand dat de wagen niet alleen niet overhelde naar de zijde waar hij het verwacht had, maar integendeel een weinig naar de tegenovergestelde kant.

Nu nam Raffles de voet van de hefboom af.

Tegelijkertijd trok hij aan een kopeknop en de vier zijwielen begonnen te dalen, terwijl de giroscop op eigen kracht uitliep en eindelijk stilstond.

Dit alles had minder dan vijf minuten geduurd.

Raffles kwam van zijn plaats en ging naar Brand toe, die hem de hand drukte.

— Het mag dan geen originele uitvinding zijn, zei Brand op bewonderende toon, maar jij hebt dat ding toch geniaal in elkaar geprutst. Ik ben blij, dat je mij niets gezegd hebt, en er een verrassing van gemaakt hebt.

— Het verheugt mij, dat je mijn knutselwerkje op prijs stelt, Charles; wij zullen ons aanstonds eens gaan overtuigen, of mijn wagen ook in de praktijk voldoet.

HOOFDSTUK II

EEN EFFECTENBANK

— James, zo richtte Raffles zich tot de chauffeur, die zwijgend, maar met een van vreugde glanzend gelaat had toegekeken, breng de wagen aanstonds langs de geheime helling naar het park.

— Okay, mylord, antwoordde de reus.

— Wij wachten je bij de uitgang.

Raffles en Brand gingen nu dezelfde weg terug, als de jonge man zoëven gekomen was, en begaven zich, nadat zij het paviljoen verlaten hadden, naar een dichtbegroeid bosje, ongeveer in het midden van het park gelegen.

Zij bevonden zich hier ongeveer vijf minuten, toen, zonder gerucht, een groot stuk van het bos eerst een meter omhoog en vervolgens terzijde schoof, waardoor een opening van ruim twee meter in het vierkant zichtbaar werd.

Vlak onder deze opening eindigde een brede tunnel, die met een flauwe helling van dit punt naar de onderaardse werkplaats afdaalde en die door John Raffles slechts in tijden van nood in werking werd gesteld.

De motorkap van de auto was juist zichtbaar.

Henderson kwam uit de wagen en riep met zachte stem naar boven:

— Als het niet te veel moeite is, mylord, zag ik liever dat gij zelf de wagen naar boven bracht. Ik vrees, dat ik hem zal beschadigen, want de uitgang is vrij nauw.

Zonder een woord te zeggen sprong Raffles in de opening en nam achter het stuurwiel plaats.

Met vaste hand bracht hij de wagen in beweging, die langzaam de tunnel uitreed.

Henderson volgde zijn meester en het volgende ogenblik stonden de drie mannen bij elkaar op het brede grintpad.

— Sluit de opening van de tunnel, James, beval Raffles.

De chauffeur keerde naar het bosje terug en had na enige tijd zoeken een

goed verborgen hefboom gevonden, die geheel het uiterlijk had van de stam van een of andere struik.

Hij haalde deze hefboom over en met een zacht knarsend geluid kwam het met aarde en heesters beplante plankier weer te voorschijn en rees langzaam omhoog, tot het op zijn oude plaats lag.

Met de voeten drukte Henderson overal de aarde stevig aan, schudde hier en daar aan een plant, en nu was het onmogelijk te zien, dat zich op deze plek een geheim luik van grote omvang bevond.

Dit alles had nauwelijks vijf minuten geduurd.

Henderson begaf zich weer naar zijn wachtende meester en keek deze vragend en zwijgend aan.

— Ik begrijp wat je vragen wilt, James, zei Raffles glimlachend, terwijl hij de chauffeur op de schouder klopte. Je zoudt de proeftocht zeker gaarne meemaken?

De blauwe ogen van de reus schitterden, toen hij antwoordde:

— Dat zou mij een groot genoegen doen, mylord.

— Geen wonder, Henderson, hernam Raffles, je hebt je werkkraft en denkvermogen gegeven om mij te helpen deze auto te bouwen, het is dus niet meer dan billijk, dat je er bij tegenwoordig bent, als wij eens onderzoeken, hoe de auto zich in de praktijk houdt.

— Hebben wij voldoende benzine? vroeg Raffles, terwijl hij instapte en achter het stuurwiel plaats nam.

— Meer dan genoeg voor een tocht van een uur of vier, mylord.

— Stap dan in jongens, en op weg.

Brand en Henderson namen plaats.

De eerste naast Raffles, de chauffeur op de achterbank, waar hij ging zitten met het gezicht van iemand, die zich op iets zeer bijzonders voorbereidt.

Raffles maakte contact en langzaam

rolde de wagen langs het brede grintpad naar de grote garage, die zich achter in het park bevond en met een brede deur niet alleen in de tuin, maar ook in de smalle, stille zijstraat uitkwam, waar slechts hoogst zelden een voorbijganger verdwaalde.

De auto reed de brede deuren in, vervolgens tussen twee rijen auto's van verschillend merk door, van de krachtigste renwagens tot een paar haveloze auto's toe en rolde vervolgens, nadat Henderson de deuren geopend had, de geheel verlaten zijstraat in.

Daar stond de wagen even stil, om Henderson gelegenheid te geven in te stappen.

Met matige vaart rolde de auto de zijstraat uit en vervolgens, de vaart versnellende, langs Pall Mall, langs de Victoriakade en toen Londen uit.

Nu bevond de wagen zich aan het begin van een prachtige, brede geasfalteerde straatweg, die van Londen in bijna rechte lijn naar de zuidkust van Engeland loopt.

Een beter proefterrein was nauwelijks denkbaar.

Onmiddellijk bracht Raffles de auto door op het gaspedaal te drukken, in snelle vaart.

Spoedig wees de snelheidsmeter honderd kilometer per uur aan.

Nu drukte Raffles met de voet de kleine hefboom neder, boog zich naar Brand over en riep hem toe:

— Nu heb ik de giroscoop in werking gebracht.

Inderdaad liet zich, boven het gesnor van de motor uit, het diepgonzend geluid van de snel ronddraaiende stalen schijf horen.

— En nu laat ik het middelste stel wielen dalen, riep Raffles, terwijl hij de daad bij het woord voegde door een zware, koperen knop, bevestigd aan een stang, die in de motorkap uitkwam, naar zich toe te trekken. En nu loopt de wagen gedurende een ondeelbaar ogenblik op zes wielen, Charles.

Nauwelijks een seconde later riep Raffles, en nu lag er een zegevierende klank in zijn stem:

— Twee wielen, Charles. De wagen

loopt op twee wielen.

Brand antwoordde niet.

Hij gevoelde onmiddellijk, dat het rijden van de auto tot een soort zweven was overgegaan, dat hem een onbeschrijfelijke gewaarwording verschafte. Het hield het midden tussen het varen in een ijschuit en het zweven in een vliegmaschine.

Bijna onmiddellijk was de vaart van de wagen plotseling aanzienlijk versneld.

Brand keek naar de snelheidsmeter, die op dat ogenblik een snelheid van 140 kilometer aanwees.

Op ongeveer een mijl afstand maakte de weg een flauwe bocht.

Enkele tellen later vloog de wagen met onverminderde vaart door deze bocht heen en tot zijn grote verwondering bemerkte Brand, dat de wagen bij het maken van de bocht niet, zoals hij verwacht had, naar binnen overhelde, teneinde weerstand te bieden aan de middelpuntvliedende kracht, maar integendeel, naar de tegenovergestelde zijde.

Raffles had hem met een glimlachend gelaat aangekeken.

— Ik zie dat je je verwondert, zei hij. Ik zou nu wel een geleerd betoog tegen je kunnen houden, om je uit te leggen hoe het komt, dat de wagen schijnbaar juist tegen de wetten der zwaartekracht in handelt, maar dat zal ik liever tot een latere gelegenheid uitstellen.

— Ik moet zeggen, zei Brand, dat het een zeer merkwaardige gewaarwording was.

Intussen had Raffles de snelheid nog enigszins opgevoerd en tot zijn voldoening bemerkte hij, dat de wagen even vast, ja nog vaster op de weg lag, dan wanneer hij op vier wielen liep.

Hij verminderde nu de vaart, daar hij heel in de verte een paar bromfietzers zag aankomen en binnen enkele seconden waren de vier zijwielen weer in hun oorspronkelijke stand terug gebracht, de giroscoop buiten werking gesteld en het middelste stel wielen opgehaald.

Toen hij de bromfietzers bereikte, wijdde deze niet de minste aandacht

aan de voorbijrijdende auto en Raffles werd nog bevestigd in zijn oordeel, dat zijn nieuwe uitvinding uiterlijk volstrekt niet afweek van een gewone automobiël.

Hij reed nog een uur door en bracht herhaaldelijk het mechanisme van de giroscop in werking, de laatste maal op zodanige wijze, dat de vier zijwielen zich slechts enkele millimeters van de grond bevonden, zodat het voor iemand, die niet nauwkeurig toekeek, de schijn wekte, alsof zij werkelijk in gebruik waren.

Twee uren nadat de drie mannen vertrokken waren, reed de auto de garage weer binnen.

— Wel, James, wat denk je ervan, zo wendde Raffles zich glimlachend tot de chauffeur.

— Ik denk ervan, mylord, zo antwoordde Henderson met ernstig gelaat, dat het een man als u weinig moeite zou kosten om die vijf wielen weg te laten en slechts op één te rijden.

Brand begon te lachen, maar Raffles bewaarde zijn ernst.

Toen zij beiden de garage verlieten, nadat Raffles de chauffeur op het hart had gedrukt alle bewegende delen nauwkeurig na te zien, zei de Grote Onbekende tot zijn vriend:

— Jij lachte zoëven om die uitlating van Henderson, maar ik ben in mijn hart overtuigd, dat hij het in volle ernst meent.

— Dat geloof ik ook, hernam Brand. Het bewijst zijn blind vertrouwen in je kunnen.

— Méér nog, hernam Raffles ernstig, het bewijst zijn onwankelbare trouw en zijn aanhankelijkheid aan zijn meester. Want wie waarlijk gelooft dat ik zulke wonderen kan verrichten, die moet wel hoog tegen mij opzien.

Zwijgend liepen de twee mannen verder, tot zij het huis bereikt hadden.

— Je hebt op het ogenblik niets te doen, hé Charles? vroeg Raffles met de kruik van de deur in de hand, die naar de gang voerde.

— Althans niets dat dringt. Is er nog iets?

— Ja.

— Over een ernstige zaak zeker?

— Helemaal niet. Over een bankroof, antwoordde Raffles luchtig, terwijl er geen spier van zijn gelaat bewoog.

Brand kende zijn vriend nu al zo lang en meende alle schuilhoeken van zijn zonderling karakter te hebben doorgrond dat van de uitbundigste vrolijkheid kon overslaan tot de diepste melancholie, maar nu keek hij Raffles toch wel een beetje verbaasd aan.

— Is dat geen zaak van belang, bedoel je? vroeg hij aarzelend.

— Niet in het minst, antwoordde Raffles kalm. Bestolen worden is wel zo belangwekkend en belangrijk, dan te bestelen.

— Je hebt zeker al een plan gemaakt?

— Dat wil zeggen: ik heb een soort ingeving gekregen.

— Zullen wij Londen tot het terrein van onze werkzaamheden kiezen?

— Neen, Manchester.

— Hoe heet de Bank?

— Drebber and Perlson.

— De bekende makelaars in effecten?

— Zeg maar, de beruchte.

De beide vrienden waren onder het spreken de gang doorgelopen en de ruime bibliotheek binnengetreden, waar zij plaats namen aan de grote, ebbenhouten tafel, die voor een der grote Franse ramen was geschoven, waardoor men een prachtig uitzicht op het park had.

Toen zij gezeten waren, nam Raffles zijn portefeuille uit zijn zak, opende deze en haalde er een vel papier uit.

— Wat beduidt dat vel papier? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat is het plan van de Bank van Drebber and Perlson! antwoordde Raffles.

— Maar het is een blank vel papier, riep Brand verbaasd uit. Er staat niets op.

— Nu niet, maar er zal straks wel wat op staan, zei Raffles bedaard.

Hij haalde een klein spirituslampje naar zich toe, dat gebruikt werd voor het lakken van brieven en hield een lucifer bij de pit.

Daarop nam hij het vel papier in beide handen en bewoog het langzaam een paar keren boven de vlam heen en weer.

Binnen enkele ogenblikken verscheen er in diepzwarte kleur een schetstekening op het papier.

Brand uitte een kreet van bewondering.

— Het is niet zo verbazend, zei Raffles onverstoort. Je zult toch, hoop ik, ook wel eens van zogenaamde synthetische inkt gehoord hebben?

— Ja zeker, dat is een soort vloeistof, die bij het schrijven geen zichtbaar schrift achterlaat, dat pas zichtbaar wordt, wanneer men het papier verwarmt.

— Juist, maar de vloeistof die ik hier gebruikt heb, heb ik zelf uitgevonden, en heeft nog deze bijzondere eigenschap, dat ze bij het schrijven flauw zichtbaar is, na een uur geheel verdwijnt en slechts opkomt als men het papier boven de vlam van een spirituslicht houdt. Gas, electriciteit of petroleum warmte zou niets geven.

— Prachtig riep Brand vol bewondering uit. En nu het doel van die onzichtbaarheid?

— Wel, het doel is nog al duidelijk. Ik kan mijn portefeuille verliezen en dan zou het enigszins zonderling aandoen als men in de brieven van Lord Aberdeen de plattegrond van een Bank vond.

— Kijk, zei Raffles, als je dit mooie papiertje goed bekijkt, zul je zien, dat de étage gelijkvloers het zakelijke gedeelte is. De hal voor het publiek, de afgeschoten kooien voor de tellers, het algemeen Kantoor en de privé-vertrekken voor de directie met aangrenzende spreekkamer. Zeer efficiënt ingericht.

Met een aparte buitendeur en trap zijn de étages te bereiken. De eerste étage bevat de flat van Drebber, de tweede die van Perison.

— Dus de directie woont boven de zaak? vroeg Brand.

— Precies. Dat komt in provinciesteden meer voor.

— Zijn de heren getrouwd? vroeg Brand spottend.

— Drebber is vrijgezel; hij heeft een huishoudster en een keukenmeid. Perison is getrouwd en mevrouw verheugt zich in het bezit van een keukenmeid

en een butler.

— Ik begin al enigszins op de hoogte te komen, zei Brand. Dus gezamenlijk vier bedienden voor een huis van twee verdiepingen. Maar des nachts zal de bankzaak toch wel bewaakt worden?

— Dat weet ik niet, en ik stel er ook geen belang in.

— Neem mij niet kwalijk, riep Brand uit, maar mij dunkt, dat wij daar toch wel enigszins rekening mee moeten houden.

— Waarom zou ik er rekening mee moeten houden, als ik mijn slag overdag denk te slaan, zei Raffles, terwijl hij bedaard een rookwolkje uitblies.

— Overdag? riep Brand uit, die zijn oren niet meende te kunnen vertrouwen. Ben je van plan om in een stad als Manchester op klaarlichte dag een Bank te beroven?

— Om u te dienen, mon ami. Je weet dat ik van oorspronkelijkheid houd.

— Nu, wat dat aangaat: oorspronkelijk is het zeker, zei Charles, terwijl hij zijn vriend met grote ogen aankeek. Hoe denk je eigenlijk in het gebouw te komen? zo vervolgde hij.

— Wel, zoals iedereen er in komt, door de deur.

— Edward, meen je wat je daar zegt?

— Als ik dergelijke plannen bespreek, meen ik ieder woord, antwoordde Raffles.

— Maar er zijn toch zeker wel overal employé's.

— Er zijn er in 't geheel veertien, alles inbegrepen: de kassier, de tweede kassier, de procuratiehouder, de man voor de prolongaties, de klerk voor het verzilveren van effecten, een paar boekhouders en dan nog een half dozijn klerken, benevens een kantoorjongetje voor de post.

— En ben je van plan om dat halve dorp in bedwang te houden?

— Dat zal niet behoeven, want ik kom om kwart voor zessen en wacht tot de heren zijn vertrokken.

— En wat moet ik doen?

— Jij gaat natuurlijk mee.

— Dat begrijp ik, maar in welke hoedanigheid.

— Als demi mondaine.

Brand uitte een kreet van vertwijfeling.

— Ik wist wel dat een of andere dag het noodlot mij toch weer zou achterhalen, riep hij hoofdschuddend uit. Lange tijd heb ik mij niet in die beroerde vrouwenkieren behoeven te steken.

— Een reden te meer, om er nu weer eens mee te beginnen, hernam Raffles lachend. Me dunkt dat ik je lang genoeg met rust heb gelaten.

— En wat moet ik daar dan doen? vroeg Brand, die nog allesbehalve overtuigd was.

— Perlson verleiden.

— Edward. Ben je krankzinnig geworden, riep Brand verschrikt.

— Misschien druk ik me niet goed uit, ging Raffles onverstaanbaar voort. De zaak is, dat je onze vriend Perlson al bij een vroegere gelegenheid van het goede pad hebt afgelokt en nu bij hem komt informeren, wat hij voornemens is voor het arme wurm te doen, waaraan je spoedig het levenslicht zult schenken.

Brand begroef het gelaat in de handen en begon hartverscheurend te kermen.

— Is het nu absoluut onmogelijk, om het zonder dat wicht te stellen? vroeg hij.

— Het spijt mij, ging Raffles onverbiddelijk voort, maar die vrucht van je strafbare lichtzinnigheid is beslist onmisbaar.

— Ik zie het al, er zal niets aan te doen zijn, zei Brand zuchtend. En wat is het doel van die comédie?

— Het doel is niets anders, dan vriend Perlson uit zijn kantoor te lokken. Ik moet daar mijn handen vrij hebben. De vent is verslaafd aan zijn werk. Ik verdenk hem er sterk van, dat hij des nachts naast zijn brandkast slaapt, maar dat kan ik niet bewijzen. Nu wil liet, dat mevrouw Perlson, zeer oud, zeer lelijk en zeer jaloers is, ofschoon het mens daartoe niet de minste aanleiding heeft, want haar man is, zo niet ouder, dan toch nog veel lelijker dan zij. Het gevolg van deze ziekelijke jaloersheid is, dat er in de huize Perlson bijna geen dag voorbijgaat, of de beide echtgenoten hebben de hevigste

ruzie. Dat wil zeggen, mevrouw maakt ruzie, terwijl mijnheer gedwee en zwijgend toeluistert. Volg je me?

— Jawel, antwoordde Brand. Perlson is zeer belangwekkend. Maar ik begriep de samenhang nog niet goed.

— Dat verbaast me. Voor mij is die samenhang vrij duidelijk. Jij verschijnt om een uur of zes, belt aan, loopt met veel drukte en gekakel naar de tweede verdieping en vraagt mijnheer Perlson te spreken. Wie om mijnheer Perlson komt, wordt door de meld onherroepelijk naar mevrouw Perlson gestuurd. Zodra de oude dame je ziet, zal ze van haar stokje vallen en wanneer ze weer is bijgekomen zal ze een hevige scène maken, nog voor je een woord gezegd hebt. Je moet er verder op rekenen, dat ze je een lamp, of een koekjesschaal naar het hoofd zal gooien.

— Ach zo, mompelde Brand, het is vriendelijk dat je me waarschuwt. Vervolgens?

— Vervolgens zal mevrouw de huis-telefoon van de haak nemen en met schelle stem haar man bevelen onmiddellijk boven te komen. Wanneer hij er niet binnen vijf minuten is, beloof ik je, dat dit mijn laatste beroving zal zijn geweest. Ik laat het aan jou over om het toneel zo lang mogelijk te rekenen. Maar of je vroeg of laat heengaat, je kunt er van verzekerd zijn, dat mijnheer Perlson die avond niet weer naar zijn kantoor zal gaan.

— Maar hoe weet je dat alles zo precies, vroeg Brand verwonderd.

— Omdat ik het echtpaar zeer goed ken.

— Behoor je dan tot zijn vriendenkring?

— Neen, dat niet, maar ik heb tot zijn bedienden behoord.

— Wat vertel je me nou? riep Brand uit.

— Ik bedoel, dat ik een volle week butler bij hem geweest ben, ongeveer twee maanden geleden.

— Zo, dus dat was de reden van je afwezigheid, die je me toen niet hebt willen ophelderen.

— Je weet, dat het mijn gewoonte is, je een plan nooit anders dan kant

en klaar voor te leggen, verontschuldigde Raffles zich glimlachend.

— En wat doe jij in de tijd, dat ik dat huiselijk kraakeel verwek? vroeg Brand.

— Ik hou mij met het geval Drebber bezig, antwoordde Raffles. Dat model van 'n bankier heeft de gewoonte, nadat het personeel weg is, alle boeken nog eens na te zien, alvorens ze in de brandkast weg te bergen. Hij eet precies om half zeven, heb ik gehoord, en altijd thuis; nooit in een restaurant.

— Gaat Henderson met ons mee? vroeg Brand.

— Geen kwestie van, antwoordde Raffles ernstig. Je weet wel, dat ik hem bij dergelijke dingen als deze liefst lui-

ten spel laat als het even gaat. Als ik gesnapt word, wil ik de brave kerel niet in mijn ongeluk meeslepen, al zou hij zelf, daarvan ben ik zeker, er in het geheel geen been in zien om zich tegelijk met mij in de gevangenis te laten gooien.

— En wanneer zal de vertoning plaats hebben?

— Overmorgen.

— Sapperloot, dat is gauw.

— Men moet dergelijke pleziertochtes nooit tot morgen uitstellen, als men ze vandaag nog kan ondernemen, merkte Raffles wijsgerig op.

Daarop vouwde hij het plan weer op en stak een verse sigaret op.

HOOFDSTUK III

DREBBER & PERLSON IN EFFECTEN

Twee dagen later, om één uur in de namiddag, reed een grote grijsgelakte auto in snelle vaart over de straatweg, die van de Engelse hoofdstad naar Manchester voert.

Twee mannen zaten op de voorste bank, gekleed als Amerikaanse toeristen.

Het was de girescoop-auto van de Grote Onbekende en de beide mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Achter in de auto stond een vrij groot valies.

Over Oxford, Birmingham en Crewe werd de katoenstad bereikt.

Daar stopte de auto voor een fraai, groot, onbewoond huis, hetwelk Raffles enige tijd geleden had gekocht.

Brand stapte uit en nam het valies uit de auto.

Daarop trad hij op de straatdeur toe en opende deze met de sleutel, die Raffles hem in de hand had gedrukt.

Zodra hij binnen was, reed Raffles snel verder, sloeg een zijstraat in, vervolgens nog een, waarna hij de wagen parkeerde voor een klein poortje, dat uitkwam in de tuin van het ledige huis.

Geduldig wachtte hij ruim 'n half uur.

Toen werd het tuinpoortje geopend.

Er trad een jonge vrouw uit, met welk wat overdreven elegance gekleed.

Zij droeg een naar de laatste smaak gesneden deux-pièces van bruin laken en een hoedje van wit vilt. Haar gelaat was zwaar geschminkt, om niet te zegen beschilderd, waartegen wenkbrauwen en wimpers zwart afstaken.

In de linkerhand droeg zij een valies.

De jonge dame trippelde snel op de auto toe en nam naast Raffles plaats.

Het kokette vrouwtje was niemand anders dan Charles Brand.

Raffles nam hem met een vluchtige blik op en zei met een glimlach:

— Je ziet er inderdaad verrukkelijk uit, schoonheid, zei hij spottend. Een ware trottoirvlinder.

— Welja, bespot me nu ook nog maar, riep Brand met een hoog stemmetje, terwijl hij een zakspiegeltje te voorschijn haalde en daarin zijn jong, rond gelaat beschouwde, om hier en daar nog een krulletje te verschikken.

— Ik spot in het geheel niet, ma belle amie, zei Raffles op overdreven hoffelijke toon, je ziet er waarlijk uit als de Venus van Milo, maar dan met ar-

men. Ik ben bang dat mevrouw Perlson het niet bij het boek en de lamp zal laten.

Tegelijkertijd startte hij de motor.

Raffles scheen ook in deze stad de weg goed te kennen, want zonder enige aarzeling stuurde hij de giroscoop-wagen door een aantal straten, tot hij een brede boulevard bereikte en nu langzaam naar een remise van een autoverhuurder reed.

— Is dit de straat? vroeg Brand.

— Ja, antwoordde Raffles, daar ginds is het bankgebouw. Schuin aan de overzijde.

Hij wees op een vrij groot huis, van grijze steen, op ongeveer honderd meters afstands aan de overzijde van de straat gelegen.

— Dat heb je dan goed uitgerekend, merkte Brand bewonderend op.

— Dat moest ik wel, zei Raffles, maar je ziet, dat het geluk mij gunstig is geweest. Ik moest de auto ergens stallen, want ik kon niet voor de deur parkeren, dat spreekt van zelf.

— Kan deze auto hier een uur blijven staan? vroeg Raffles aan de assistent van de garage, die bij de benzinepomp stond.

— Zeker mijnheer, antwoordde de man beleefd, terwijl hij met het oog van een kenner de auto bekeek.

— Maar hebt gij een afgeschoten ruimte, waar de wagen neergezet kan worden, waarvan ik de sleutel in mijn zak kan houden? ging Raffles voort.

— Ook dat, mijnheer, zei de man; achteraan zijn twee boxen.

Het duurde dan ook niet lang of Raffles sloot zelf de deur en stak de sleutel in zijn zak.

Hij drukte de man die hem te woord had gestaan, een goede fooi in de handen, en verliet snel de garage, door Brand gevolgd, die reeds verscheidene half luid gesproken opmerkingen over zijn uiterlijk schoon had moeten slikken.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Het is nu juist vijf minuten voor zes, zei hij, wij zullen langzaam oplopen. Zodra de laatste klerk vertrokken is,

bel je aan.

— En als je me nodig hebt? vroeg Brand.

— Dan zal ik je dat wel op de een of andere wijze laten weten, hoe, dat kan ik nu nog niet zeggen, maar reken er in ieder geval op, dat je mij onze vriend Perlson minstens een half uur van het lijf houdt.

— Dat is voldoende Edward. Ik be- loof je, dat de bankier geen stap uit zijn kamer zal doen voor ik het verkies.

— Goed. Is het half uur om, dan kun je er zeker van zijn, dat ik gereed ben en heb je niets anders te doen dan een voorwendsel te bedenken om te ver- trekken en je snel bij mij te voegen. Ik zal voor de garage op je wachten.

Op dat ogenblik bevonden zij zich juist tegenover het bankgebouw.

Het sloeg op een naburige torenklok zes uur en de laatste slag was nauwe- lijks weggegalmd of de grote eiken voor- deur ging open en een aantal heren, sommige nog bezig met het aanschie- ten van hun jas, verlieten haastig het gebouw.

Terwijl zij zich verwijderden, telden de beide mannen nauwkeurig het aantal bankbeambten dat het gebouw ver- liet.

Het waren er juist veertien.

Zodra de laatste uit het gezicht ver- dwenen was, trippelde Brand met kleine pasjes naar de flatdeur en belde aan.

Een oude keukenmeid deed hem open en nam de gewaande cocotte met arg- wanende blikken op.

— Wat verlangt gij, miss? vroeg zij met een schorre stem, terwijl zij de be- zoekster van onder tot boven opnam.

— Ik wens de heer Perlson te spre- ken, antwoordde Brand met een hoog falsetstemmetje.

— Ik geloof niet dat mijnheer u op dit ogenblik zal kunnen ontvangen, bromde de dienstbode, mijnheer zal zo aanstonds aan tafel gaan.

— Dan moet mijnheer zijn middag- maal maar een paar minuten uitstellen, want wat ik te zeggen heb is van het grootste belang.

De vrouw bromde iets onverstaan- baars en zei toen:

— Ik zal het eerst mevrouw gaan vertellen, juffertje, je ziet er uit... nu, ik zal er maar niet meer van zeggen, maar je ruikt een uur in de wind. Pf...

Nu had de brave keukenmeid in dit opzicht volkomen gelijk, want Brand had zich, voor hij het huis verliet, besprenkeld met een hoeveelheid sterk riekende parfum, die op tientallen meters afstand zijn nadering aankondigde.

— Jij bent een brutaal schepsel, weet je dat well! riep Brand kwasi verontwaardigd, en maak nu wat voort, want ik heb geen lust hier in de gang op de mat te staan wachten.

De dienstbode wierp met een nijdige zwaai de voordeur in het slot en wees de bezoekerster met een verachtelijk gebaar op een eikenhouten bank aan de muur.

De dienstbode keek de bezoekerster nog eens wantrouwend aan en begon toen zo snel haar zwaarlijvigheid dit toeliet, de trap op te klimmen, die aan het einde van de gang naar de hoger gelegen verdiepingen voerde.

Brand keek haar met een eigenaardige blik na, en wachtte toen kalm de loop der dingen af.

Deze dingen openbaarden zich enige ogenblikken later aan hem in de vorm van een in donkerrode zijde gehulde, bejaarde en zeer lelijke dame, die meer de trap kwam afrollen, dan zij eraf liep.

Het was mevrouw Perlson, in hoogst eigen persoon.

Zodra Brand haar zag, moest hij in stilte erkennen, dat hij in waarheid nimmer een vrouwelijk schepsel had aanschouwd, die met haar in lelijkheid kon wedijveren.

Vergeleken bij haar, was haar toch zeer dikke dienstbode een slanke den.

Haar opgezet vollemaansgelaat prijkte met drie onderkinnen en vertoonde in het midden een knolvormige uitwas, die mevrouw gaarne voor een neus liet doorgaan.

Daarboven gluurden een paar zwarte muizenoojjes, die twee centimeter te dicht bij elkaar stonden en schuil gingen onder een paar borstelige wenkbrauwen, roetzwart en in elkaar gegroeid.

Twee onmetelijke oren sloten aan

weerszijden haar bolronde, met talloze dikke plooien doorploegd gelaat af.

Op dit ogenblik trilden haar dikke lippen van opwinding.

Mevrouw Perlson kwam regelrecht op de bezoekerster toelopen en boorde haar kraaloojjes in het beschilderde gelaat der jonge dame.

— Wat verlangt u hier? vroeg ze met gesmoorde stem.

— Ik kom mijnheer Perlson spreken, antwoordde Brand, zich zo lief mogelijk voordoend.

— Mijnheer Perlson is niet te spreken voor dames van uw soort! kwam mevrouw Perlson, hees van woede, terwijl haar kleine ogen nu bijna geheel wegstroopen onder de zware wenkbrauwen.

— O ja, toch wel, hernam de bezoekerster vastberaden, als mijnheer Perlson weet, waarvoor ik kom, zal hij mij zeker te woord staan.

Mevrouw Perlson kneep het kanten zakdoekje nog iets vaster en vervolgde met een sissende klank in haar stem:

— Ga mee naar mijn kamer. Ik wil weten, wat dit betekent...

Mevrouw Perlson voltooide de zin niet, maar aan haar gelaat kon Brand tot zijn grote vreugde duidelijk bemerken, dat er zich zware onweerswolken boven het hoofd van de ongelukkige bankier samenpakten.

Mevrouw Perlson begon, hijgend en kreunend als een versleten stoommachine, de trap te beklimmen, door de bezoekerster gevolgd.

Op de tweede verdieping hield zij stil en opende de deur van een groot vertrek.

— Ga daar zitten, beval zij, met een dreigend gebaar op de canapé wijzend, die tussen de beide vensters instond.

Terwijl Brand plaats nam, stevende mevrouw Perlson regelrecht op de huistelefoon toe, rukte de hoorn van de haak en schreeuwde:

— Thimoteus, kom onmiddellijk hoven. Wat zeg je? Daar is geen kwestie van werken, er is alleen spraak van boven komen. En gauw een beetje, want ik voel dat ik ga gillen.

Mevrouw hing het toestel weer aan

de haak, en begon met gekruiste armen het vertrek op en neer te lopen, van tijd tot tijd een woedende blik op de bezoeker werpend, dan weer dreigend de vuisten ballend.

Er waren geen vijf minuten verlopen, of er trad een schraal, mannetje, erg mager met een neus als de raam van een oorlogsschip, en ingevallen wangen, het vertrek binnen.

Hij was gekleed in een versleten, lustre jasje en een pantalon, waarvan de groenachtige tint verried, dat dit kledingstuk al vele jaren dienst had gedaan.

Deze heer was Thimoteus Perlson, commissionair in effecten.

Onmiddellijk was Charles Brand in zijn rol.

Hij vloog overeind, drukte zijn geurig zakdoekje tegen de lippen, strekte de linkerhand met gekromde vingers naar de bankier uit en tremoleerde als een volleerde toneelspeelster:

— Thim, ben je daar eindelijk lieveling.

De bankier wendde zijn schuwe vogelkop naar de kant van waar deze kreet kwam.

Van de bezoeker wendde hij zijn lichtgrijze ogen naar zijn vrouw.

— Wat moet dat betekenen? fluisterde hij op schuchtere toon.

— Dat vraag ik mij zelf ook af, Thimoteus, kwam mevrouw dreigend. Wees zo goed mij uit te leggen wat dat moet voorstellen. Ken je deze dame?

— Zou hij mij niet kennen? riep Brand verontwaardigd uit. Zou de man mij niet meer kennen, die ik de schoonste uren mijns levens heb geofferd?

De heer Perlson zag er op dit ogenblik uit alsof men hem zoëven uit het water had gehaald.

Hij haalde enige malen luid zijn ongehoord grote neus op en begon toen zenuwachtig eveneens naar zijn zakdoek te grabbelen, zodat de drie personen, die in dit huiselijk drama een rol vervulden, nu met hetzelfde onmisbare voorwerp gewapend waren.

Toen mijnheer Perlson zijn zakdoek in de hand hield, een soort seinvlag, wat de grootte betreft, scheen hij zich enig-

zins zekerder te voelen.

Hij verschoof een paar malen zenuwachtig de zware hoornen bril, die hij op de neus torste en trachtte toen op vaste toon te zeggen:

— Ik weet heus niet, wat u van mij wilt, Miss, ik heb beneden mijn werkzaamheden en het is zeer ongelegen, dat u me daarin komt storen.

— O, Thim, viel Brand hem wanhopig in de rede, hoe kun je toch zo spreken, zou je werkelijk in staat zijn mij op te offeren aan je ellendige cijfers en aan je boeken? Ben je dan nu al de heerlijke uurtjes in het Alhambra en in het Hydepark vergeten. Weet je niet meer hoe ik aan je mannelijke borst gerust heb en genoten van je tedere kussen? Is het dan helemaal ontgaan, dat ik...

Maar een kreet als van een gewonde tijger belette Brand met zijn tirade voort te gaan.

Mevrouw Perlson deed een paar dreigende passen voorwaarts, sloeg met de vlakke hand op tafel en gilde:

— Nu is het genoeg. Zo, zo, mijnheer Perlson. Nu krijg ik dus te horen, waar jij je avonden doorbracht, als je zogenaamd conferenties met andere bankiers had.

— Maar ik verzeker je, vrouwtje-lief... stamelde de ongelukkige bankier.

— Houd je mond, mijnheer Perlson, want ik zou je toch niet geloven! krijste zijn echtgenote, terwijl haar blikken door de kamer rondzwierven, als zoekende naar een voorwerp, dat zwaar genoeg was, om het als werptuig te kunnen gebruiken.

— Maar ik ken deze dame helemaal niet, jammerde de beklagenswaardige effectenhandelaar.

Met een kreunende zucht drukte Brand de rechterhand op zijn linkerboezem.

— Hij verloochent mij! kreet zij. Waaraan heb ik dat verdiend, Thim? Heb ik je niet mijn jeugd en mijn schoonheid gegeven? Toe, laat mij in je ogen blikken, en daarin de belofte vinden, dat je mij niet opoffert voor dat nijlpaard daarginds.

Dit was blijkbaar meer dan mevrouw

Perlson kon verdragen.

Zij greep het eerste het beste voorwerp, dat onder haar bereik stond, in dit geval een porseleinen borstbeeldje van Shakespeare, en wierp het naar het hoofd van de bezoekerster.

Brand bukte zich snel en de grote dichter werd tegen de tegenovergestelde muur verbrijzeld.

— Ha, zo word ik hier dus behandeld! riep Brand dreigend de vuist tegen de bankier opheffend, die niet anders meende of hij had met een krankzinnige te doen.

Dat was de genadeslag.

Mevrouw Perlson werd zeer bleek, liet de zakdoek vallen, greep wankelend met beide handen om zich heen, hapte naar lucht en zakte toen in elkaar als een kinderballonnetje, waaruit men het gas laat ontsnappen.

Jammerend knielde de bankier naast zijn bewusteloze vrouw neer.

Maar plotseling vloog hij overeind en wilde hij naar de deur snellen.

Dit strookte echter niet met Brand's plannen.

Hij had een snelle blik op zijn armbandhorloge geworpen en gezien dat er twintig minuten verlopen waren, sedert hij het huis was binnengekomen.

Hij wist, dat hij zijn vriend wellicht in het grootste gevaar kon brengen, als hij Perlson niet wist vast te houden.

Hij snelde op zijn beurt naar de deur toe en plaatste er zich met uitgebreide armen voor.

— Geen stap verder, ellendeling, riep hij toornig uit. Slechts over mijn lijk en niet voordat je mij beloofd hebt, voor mij te zullen zorgen.

— Maar mejuffrouw, stamelde de bankier... ik weet werkelijk niet... ik geloof, dat u zich vergist... u hebt bepaald de verkeerde voor.

Maar laat mij tenminste hulp halen voor mijn vrouw! jammerde Perlson.

Iemand van haar corpulentie loopt groot gevaar in dergelijke omstandigheden...

— Dan zal ik u wel helpen, zei Brand, terwijl hij met een resoluut gebaar de sleutel in het slot omdraaide en die in zijn zak stak. Maar gij verzet hier geen voet voordat ik van u de toezegging heb, dat gij voor mij zult zorgen. Ik heb vlugzout bij mij.

Met deze woorden knielde Brand naast de nog steeds bewusteloze vrouw neer en hield haar een flesje onder de neus, dat echter geen vlugzout, maar slechts schoon water bevatte.

— Nu zal zij wel gauw bijkomen, zei hij.

Vijf minuten verliepen, zonder dat een van beiden een woord wisselde.

De bankier, die zich afvroeg of hij waakte of droomde, wiste van tijd tot tijd het zweet van zijn voorhoofd en Brand telde de seconden.

Daar sloeg een kerkklok in de buurt het halve uur.

Tegelijk sloeg mevrouw Perlson de ogen op.

— Ben jij nog hier, serpent. schreeuwde zij, terwijl zij zich overeind richtte.

— Ja mevrouw, antwoordde Brand, maar ik ga, maar ik bezweer u, dat ik terug zal komen, als Thim morgen niets van zich heeft laten horen. Het overige moet gij maar met uw beiden uitmaken.

Met deze woorden liep Brand snel naar de deur, opende deze en, maakte dat hij weg kwam.

Hij was er van overtuigd, dat Perlson het eerste half uur geen schijn of schaduw van kans had het vertrek te verlaten en daalde opgewekt en vrolijk de trappen af.

Beneden in het huis was het stil.

Niet het minste geluid deed zich horen.

Vijf minuten later stond Brand veilig op straat.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES AAN HET WERK

De Grote Onbekende wachtte tot hij veilig kon aannemen dat Brand goed en wel was aangediend en belde toen op zijn beurt aan de deur van de eerste etage.

Het behoeft wel nauwelijks gezegd, dat hij zich voortreffelijk vermomd had en dat geen sterveling in hem Lord William Aberdeen, de alom bekende president van de Windsor Club zou herkend hebben.

De deur werd geopend door de huishoudster van Drebber, een vrouw van een jaar of veertig, scherp en spits en mager.

Zij had een verlept gezicht en kleine grijze ogen, die onrustig in haar geelaat rondwaalden.

Met zijn grote uitgezochte hoffelijkheid begon Raffles:

— Mejuffer, kunt gij mij ook zeggen, of ik mijnheer Drebber op het ogenblik thuis vind?

— Neen. Hij is nog niet boven. Hij is op het kantoor bezig de boeken weg te sluiten mijnheer, antwoordde de huishoudster, met een stem als een aan de drank verslaafde matroos.

— Zoudt gij dan zo goed willen zijn mij toe te staan, in zijn kamer even op hem te wachten, ik wil hem nu niet storen.

— Wees dan zo goed mij te volgen, mijnheer, zei de huishoudster kortaf, maar maak het kort, wat ik u verzoeken mag, want wij gaan aanstonds aan tafel en de baas en ik houden niet van koud eten.

Raffles glimlachte onmerkbaar.

Hij begreep dat deze huishoudster haar meester volkomen onder de duim had en in dit huis de scepter voerde.

Daar hij hier reeds goed de weg kende, behoefde hij geen acht te geven op de ligging der verschillende kamers: de plattegrond van het huis was als in zijn hersens gegrift.

De huishoudster geleidde hem naar een kleine wachtkamer, wees de bezoe-

ker zwiingend een stoel aan en nam zelf op de canapé plaats, na zich van een handwerkje te hebben voorzien.

— Gij kunt gerust aan uw werkzaamheden gaan, mejuffrouw, zei Raffles, die hierop volstrekt niet gerekend had.

— Dank u mijnheer, hernam de huishoudster droog, wij wonen hier boven een bank en ik ben niet gewoon bezoekers alleen te laten.

— Zo... zo... dacht Raffles bij zich zelf, de dame heeft hart voor de zaken van haar baas. Wij zullen snel en be-
slist moeten handelen.

— Ik vermoed dat mijnheer wel goed tegen inbrekers gewapend zal zijn? vroeg hij gekserend.

— O ja, antwoordde de huishoudster onverschillig, zonder van haar breiwerk op te zien, ik geloof niet dat een inbreker, die het zou wagen ons des nachts een bezoek te brengen, hier heelhuids zou wegekomen...

— Werkelijk? vroeg Raffles belangstellend.

— Vast en zeker. Ik laat nog daar, dat hij het geheim van de brandkast niet zou kennen en zelfs al zou dat wel het geval zijn, en de kast kunnen openen, dan zou hij door zijn binnenkomen toch zoveel alarmschellen in beweging hebben gebracht, dat Drebber... ik wil zeggen mijnheer Drebber en ik dadelijk wakker zouden worden.

— En dan?

— Wel, dan zou ik met hem afrekenen, antwoordde de huishoudster, terwijl zij met onverminderde aandacht over haar breiwerk gebogen bleef.

Ik heb een pistool. Kijk maar.

Zij maakte een knoopje van haar jurk los, tastte in haar boezem en bracht een klein, keurig revolvvertje te voorschijn.

— Alstublieft, zei ze, klein, maar efficiënt, dat verzeker ik u.

Raffles deed alsof hij het wapen wat nader wilde bekijken en boog zich over

de tafel. Meteen griste hij het uit haar hand... een klikkend geluid klonk en het magazijn met zes patronen viel op het tafelkleed.

Glimlachend schoof hij het nu waar-deloze wapen over de tafel aan de huis-houdster toe en zei:

— Nu kunt gij er tenminste geen kwaad meer mee aanrichten.

— Wat doet gij daar, mijnheer, riep de vrouw dreigend, terwijl zij langzaam van de sofa opstond.

— Mejuffrouw, ik doe, waartoe ik, he-laas, in mijn positie verplicht ben. Een vrouw, die een revolver hanteert, behan-del ik als een man en een vijand.

Op datzelfde ogenblik keek de huis-houdster in de loop van een zware re-volver, die op haar voorhoofd gericht was.

— Wees zo goed, weer plaats te ne-men, wat ik u verzoeken mag mejuf-frouw, zei Raffles, zonder zijn hoffelijke toon een ogenblik te laten varen, maar thans met een bijzondere klank in zijn stem, waarvan de betekenis aan de lijk-bleek geworden huishoudster niet ont-ging.

Even langzaam als zij was opgestaan, ging zij weer zitten.

Raffles trad op haar toe, bukte en nam de bal sajete van de grond, die had moeten dienen tot vervaardiging van een wollen sjaal.

— Mond open, beval Raffles kortaf.

Als van een grote pop gingen de ge-weldige kaken van de huishoudster van-een en dadelijk verdween de bal sajete achter de weinige nog gave tanden van de vrouw...

— Steek uw handen uit! vervolgde Raffles.

Een paar seconden later waren beide handen met een koord stevig vast ge-bonden, maar niet dan nadat Raffles, in overmaat van galanterie, de polsen met een zachte doek beschermd had.

— Ga op de canapé liggen! beval Raf-fles nogmaals.

De huishoudster gehoorzaamde, daar zij wel inzag, dat verzet haar niets baat-te.

Enkele ogenblikken later was zij met twee sterke riemen zodanig op het meu-

bel vast gesnoerd, dat zij zich niet ver-roeren kon, terwijl over haar mond een dikke doek was dichtgebonden.

Nu boog Raffles hoffelijk voor de on-schadelijk gemaakte vrouw, die hem met een blik vol machteloze woede en haat trachtte te doorboren en zei:

— Het spijt mij waarlijk, dat ik u enige overlast heb moeten aandoen, maar het ging niet anders. Ik verzeker u, dat ik, zodra mijn werk hier is afgelopen, voor uw bevrijding zal zorg dragen.

Met die woorden verliet hij het ver-trek en liep regelrecht naar de keuken van waaruit het gerammel van poten en pannen kwam.

Zonder zich een ogenblik te bedenken stapte Raffles de keuken binnen en sprak het verschrikte keukenmeisje als volgt aan:

— Is hier een lege keukenkast, schat?

— Ja zeker mijnheer, stamelde de dienstbode verward, maar...

— Wees dan zo goed u daar onmid-dellijk in te begeven. Ik ben zeker, dat gij mij niet zult dwingen geweld te ge-bruiken, want dat zou ik mijzelf als gentleman nimmer vergeven.

Achteruit lopend en met starende, dodelijk verschrikte ogen de indringer aanzierende, liep het nog jonge ding op de kast toe, opende deze en stapte er in.

Raffles draaide de kastdeur op slot, schreef op een stukje papier: « De keu-kenmeid bevindt zich in de keukenkast » en schoof dat onder de dichte deur van de wachtkamer.

Er was nog geen kwartier verlopen nadat hij had aangebeld.

Hij liep nu snel en onhoorbaar de trap naar de bankzaak af en ging zodra hij zich in de grote hal bevond, op de punten van zijn tenen naar een grote deur.

Hij wierp een blik naar binnen.

Met de rug naar hem toe zat een man met een bijna geheel kalen schedel voor een met boeken overdekte lessenaar.

Op enige passen afstand van hem stond een grote brandkast.

Bijna had Raffles een kreet van vreugde geslaakt.

De deur van de brandkast was nog

niet gesloten.

— Het geluk is waarlijk met mij, bromde hij in zich zelf. Binnen tien minuten kan alles afgelopen zijn. Dat verheugt mij meer dan ik zeggen kan, want dan zal die arme meid in de keukenkast des te eerder bevrijd worden. Naar mijn mening komt de huishoudster er minder op aan.

Hij liep nu zachtjes naar de voordeur, opende deze onhoorbaar, wierp haar daarna weer dicht en liep snel naar de glazen deur toe.

Op het geluid van de dichtvallende straatdeur had de man achter de schrijftafel het hoofd omgewend.

Terzelfder tijd legde Raffles de hand op de knop van de deur.

Hij draaide die om en trad binnen.

Even keken de beide mannen elkaar zwijgend aan.

Het was alsof Drebber een voorgevoel had van wat zou gebeuren.

Zijn rood opgezet gelaat vertrok zenuwachtig, toen hij langzaam opstond en vroeg:

— Met wie heb ik de eer?

— Ik weet niet of het een eer is, mijnheer Drebber, antwoordde de Grote Onbekende, en daarom is het ook niet nodig dat ik u mijn naam noem.

— Hoe zijt gij hier binnen gekomen? vroeg Drebber, terwijl hij langzaam achteruit liep.

— Door de straatdeur, zoals u ziet.

— Maar wie heeft u binnen gelaten?

— Uw huishoudster, een voortreffelijke dame die met mij enige ogenblikken zeer aangenaam gecauseerd heeft. Zij bevindt zich op het ogenblik in volmaakte welstand.

Weer heerste er even stilzwijgen.

De bankier was nog een paar passen achteruit gegaan en stond nu achter de lessenaar.

Raffles had hem geen ogenblik uit het oog verloren en er zich van vergewist, dat er geen telefoontoestel op deze schrijftafel stond.

— Gij komt mij waarschijnlijk... over zaken spreken? vroeg de bankier, terwijl hij met schichtige blik om zich heen keek.

Raffles stiet een kort lachje uit.

— Over zaken. Juist, mijnheer Drebber. Zij zullen binnen enkele ogenblikken afgehandeld zijn.

— O, juist... ik zal eerst even mijn brandkast sluiten.

— O, geef u die moeite niet, mijnheer Drebber, antwoordde Raffles, met nauwelijks verneembare spot in zijn stem. Dat is volstrekt niet nodig.

Toen zei de bankier langzaam:

— Een inbreker?

— Ik geloof dat ik op het ogenblik wel iets dergelijks ben, mijnheer Drebber, antwoordde Raffles vriendelijk, terwijl hij de bankier strak aankeek. Hij liet zijn blik naar beneden glijden en zei langzaam, terwijl hij zijn revolver te voorschijn haalde en het wapen met een onderzoekende blik bekeek:

— Wilt gij zo goed zijn een paar passen op zij te gaan, mijnheer Drebber?

Aarzelend gehoorzaamde de bankier. De blik van Raffles gleed naar de vloer.

— Ik dacht het wel, mompelde hij in zich zelf. Ik vermoed, dat gij de politie gewaarschuwd hebt? vroeg hij, terwijl hij Drebber strak aankeek, en naar een voorwerp op de vloer van het kantoor wees, dat er uit zag als een klein soort muizenval.

De ogen van de bankier begonnen zenuwachtig te knippen, maar hij antwoordde niet.

— O, gij behoeft mij niet te antwoorden, mijnheer, merkte Raffles op, ik begriep best, dat gij zoëven de voet hebt gezet op dat plankje daar, dat ongetwijfeld ergens op Scotland Yard, of misschien wel in de dichtstbijzijnde politiestation een schel doet overgaan. Welnu, dan zal ik mij een weinig moeten haasten, dat is alles.

Met een paar passen was hij bij de dodelijk verschrikte bankier.

Hij had hem in een ogenblik gebonden en gekneveld en met een dik touw aan zijn zwaar metalen bureau vast gebonden.

Daarop haalde hij een zak van zeldzaamheid onder zijn kleren te voorschijn, trad op de openstaande brandkast toe en begon de zak snel te vullen met de stapels goudgeld en de pakjes bankbil-

jetten, die er maar voor het wegnemen lagen.

De effecten schoof hij met een minachtend gebaar terzijde.

Toen hij zijn oogst had binnengehaald, wierp hij de kast dicht, wendde zich tot Drebber, op wiens voorhoofd dikke zweetdruppels parelden en zei op hoffelijke toon:

— 't Spijt mij waarlijk, waarde heer dat ik u enige onaangename ogenblikken heb berokkend, maar het ging niet anders en nu zult gij mij wel veroorloven, dat ik afscheid van u neem, want als uw elektrische alarminstallatie goed werkt, dan kan de politie binnen enkele ogenblikken hier zijn en ik zou onwaarheid spreken, als ik zei, dat haar komst mij welkom is.

Hij maakte een buiging voor de bankier, nam zijn hoed af, greep de zak met de buit stevig vast en wendde zich naar de deur.

Hij wuifde de machteloze effectenhandelaar nog eens vriendelijk toe en had het volgende ogenblik het huis verlaten.

Een snelle blik was voldoende om hem te doen zien, dat hij geen ogenblik meer te verliezen had.

Aan het einde van de straat verscheen de hem maar al te wel bekende politie-overvalwagen.

Zonder zich lang te bedenken, verborg Raffles de zak onder zijn kleren, stak de straat over en wandelde vlug, maar zonder zich te overhaasten, naar de garage.

Hij moest daartoe de politie-auto tegemoet lopen.

Juist toen hij de garage bereikte, reed de blauwe politie-auto hem met luid getoeter voorbij.

Raffles wierp een blik op de inzittenden.

Er bevonden zich acht mannen in de wagen en daaronder herkende hij onmiddellijk zijn oude vijand Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard en zijn rechterhand Sullivan.

Tot zijn grote vreugde zag Raffles Brand reeds staan wachten.

Hij fluisterde hem toe:

— Alles is tot dusverre in orde.

Maar wij moeten ons haasten. Heb je de overvalwagen voorbij zien rijden?

— Ja zeker.

— Welnu, die komt om mij.

— Wat zeg je daar? riep Brand verschrikt uit. Hoe is dat mogelijk?

— Dat is mogelijk omdat ik van tijd tot tijd aan verstandsverbijstering lijd en geen acht geef op de handelingen van de mensen, die ik van hun overtoellig bezit denk te ontlasten.

— Wat is er dan gebeurd? vroeg Brand ongerust.

— Drebber heeft de voet gezet op een verborgen contactknop, waardoor hij de politie heeft kunnen waarschuwen. Het ding bevond zich achter zijn schrijftafel, zodat ik het niet zag voor het te laat was.

— Maar dan lopen we groot gevaar.

— Dat geloof ik ook, zei Raffles kalm. Als de weerlicht in de auto.

— Staat al klaar, zei Brand.

Het volgende ogenblik zat Raffles achter het stuurwiel en stuurde de auto behendig de garage uit.

Bij het nemen van de hoek wierp hij een blik achter zich.

De politieauto stond nog op dezelfde plaats.

Maar juist op dat ogenblik werd de deur van het bankgebouw open gegooid en stormden de politiemannen weer naar buiten.

— Ik geloof dat wij geen tien seconden langer hadden moeten wachten, merkte Raffles kalm op, terwijl hij het gaspedaal neer drukte.

— Tien minuten voorsprong waren anders wel zo goed geweest, meende Brand te moeten opmerken. Als de politie ons ooit dicht op de hielen gezeten heeft, dan is het nu.

— O, zij heeft ons nog niet, merkte Raffles wijzgerig op.

— Maar die politie-auto is snel, weet je dat wel?

— Ja zeker, maar ik betwijfel of zij het tegen mijn giroscoop-wagen zal kunnen opnemen, vooral als ik het kunstje toepas, dat ik je een paar dagen geleden heb getoond.

HOOFDSTUK V

EEN BEDRIEGLIJK SPOOR

Raffles had goed gezien: de politie-mannen in de auto werden inderdaad aangevoerd door James Sullivan, de veelbelovende inspecteur van Scotland Yard.

Zodra de auto voor de deur van het bankgebouw stopte, belde hij aan en wachte stampvoetend van ongeduld, tot de deur geopend werd door de oude butler van Perlson.

De man keek de inspecteur van politie onthutst aan en vroeg:

— Zijt gij hier terecht, mijnheer?

— Dat zou ik denken! riep Sullivan ongeduldig uit. De alarmbel is in de politiepost overgegaan. Hoe komt het dat gij mij nu pas open doet? Is er iets niet in orde in huis?

De butler werd bleek en stamelde:

— Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer, want ik ben bijna een uur in de kelder en in de tuin bezig geweest.

— Waar kwaamt gij nu vandaan? vroeg Sullivan, terwijl hij binnentrad.

— Uit het tuinhuis, mijnheer.

— Gij weet dus niet wat hier in huis is voorgevallen?

— Niet in het minst! riep de bottelier verschrikt uit. Is er iets ernstigs gebeurd?

— Ga mee, dan zullen wij de zaak onderzoeken! riep Sullivan.

Een blik door de ruit was voldoende om hem te doen zien, dat hier iets ernstigs had plaats gehad.

Hij wenkte de butler om hem te volgen, draaide de deurknop om en trad binnen.

Binnen enkele ogenblikken had hij de bankier van de touwen bevrijd, waarmee hij gebonden was en de doek over zijn mond losgemaakt.

— Wij zijn dan toch te laat gekomen, mijnheer Drebber, riep de jonge inspecteur teleurgesteld uit.

— Indien gij een halve minuut eerder waart gekomen, zoudt gij de schurk heb-

ben kunnen arresteren, mijnheer, riep Drebber uit.

— Vertel mij dan spoedig wat er gebeurd is en hoe de inbreker er uit zag, zei Sullivan, terwijl hij zijn notitieboekje open voor zich legde.

Nu volgde er een met talloze vloeken doorspekt verhaal van de ongelukkige bankier, waarin hij het uiterlijk van de indringer zo goed mogelijk beschreef.

Plotseling viel hij zich zelf in de rede met de uitroep:

— Maar mijn compagnon Perlson. Wat is er met Perlson gebeurd?

— Was uw compagnon dan niet bij u toen de inbraak gepleegd werd? vroeg Sullivan.

— Neen riep Drebber uit. Wij waren hier omstreeks half zes met z'n beiden, maar Perlson verliet mij haastig nadat zijn vrouw hem telefonisch verzocht had bij haar te komen.

— En is hij na die tijd niet meer teruggekeerd? vroeg Sullivan.

— Neen.

— Is dat zijn gewoonte?

— Integendeel. Bijna altijd blijven wij beiden op kantoor tot een uur of zeven om de kas op te maken en onze boeken na te zien en weg te sluiten.

— Mijnheer Perlson woont immers op de tweede verdieping van dit huis?

— Ja mijnheer.

Met twee treden tegelijk stormde Sullivan de trappen op.

Hij had het portaal van de tweede verdieping nog niet bereikt, of de klanken van een snerpende vrouwenstem bereikten zijn oor.

Verbaasd stond Sullivan midden op de trap stil.

— Als ik mij niet vergis, is dat de stem van mevrouw Perlson, mompelde hij in zich zelf. De oude dame schijnt in een zeer opgewonden toestand te verkeren. Zij zal het toch per slot van rekening niet met de inbreker aan de stok

hebben?

Hij rende de overige treden van de trap op en liep in de richting vanwaar het geluid van de kijklende stem kwam.

Hij klopte op de deur, maar omdat er op zijn kloppen geen acht scheen te worden gegeven, greep hij vastberaden de knop van de deur en trad binnen.

Tot zijn grote verwondering vond hij daar wel de vrouw des huizes, maar de woordenstroom, die aan haar dikke lippen ontsnapte, was niet tegen een of andere inbreker, maar tegen de man harer keuze gericht, die als een geslagen hond in een hoek van de divan zat, met de handen tussen de puntige knieën geperst en een blik in zijn waterige ogen als van een overleden schelvis.

Het binnentreden van de inspecteur van politie in zijn blauwe uniform, maakte plotseling een einde aan dit huiselijk toneel.

Mevrouw Perlson bleef midden in een scheldwoord steken en mijnheer Perlson rees van zijn zitplaats overeind alsof hij een geest zag.

— Wat is er aan de hand? Wat komt gij doen? vroeg nu mevrouw, terwijl zij de jonge man verwonderd aankeek.

— Niets anders dan u vertellen, dat de firma Drebber en Perlson voor een bedrag van veertigduizend pond bestolen is, antwoordde Sullivan laconiek.

Perlson greep zich aan het tafelblad vast om zich staande te houden en keek de inspecteur met glazige ogen aan.

Alle kleur week uit zijn gelaat.

Wat mevrouw Perlson aangaat, zij overwoog of zij opnieuw flauw zou vallen, of de inspecteur om de oren slaan, die haar dit zo kalm kwam mededelen.

— Wanneer moet dat gebeurd zijn? vroeg zij hees.

— Ongeveer tien minuten geleden, mevrouw.

— Was Drebber dan niet op het bureau?

— Zeker, maar de inbreker heeft hem een revolver onder de neus gehouden en hem gebonden en gekneveld. Mijnheer Drebber had echter nog tijd gevonden om op de alarmbel te trappen en zo komt het dat ik nu hier ben.

Mevrouw Perlson keek haar man aan

als iemand, voor wie een licht opgaat en vertelde de jonge inspecteur toen wat er was voorgevallen.

Deze hoorde haar geduldig aan, terwijl van tijd tot tijd een eigenaardig glimlachje om zijn lippen speelde en zei toen:

— Ik ben er vast van overtuigd, dat uw man zo onschuldig is als een pasgeboren kind.

— Dus die jonge vrouw...

— Was natuurlijk geen vrouw, maar hoogstwaarschijnlijk een sluw heerschap medeplichtige van de man, die in de tijd, waarop dit toneel hier voorviel, beneden zijn slag heeft geslagen.

Mevrouw Perlson wreef zich met de vette hand over het voorhoofd en was nu werkelijk beklagenswaardig om aan te zien.

— Maar het keukenmeisje dan, steunde zij. En de butler? voegde zij er kreunend aan toe.

— Wat de butler betreft, mevrouw, deze heeft zoëven nog de deur geopend en mij gezegd, dat hij geruime tijd in de tuin en in de kelder gewerkt heeft. Naar het dienstmeisje zal ik direct onderzoek doen.

Sullivan snelde weg, opende achtereenvolgens de gangdeuren en trad tenslotte de keuken binnen.

Hij wierp een blik om zich heen en ging op de kastdeur toe.

Daar de deur op slot was, nam hij een pook en had spoedig het bevende dienstmeisje.

Daar hij wel begreep, dat er uit het dodelijk onthutste meisje voorlopig geen inlichtingen te krijgen zouden zijn, ging Sullivan snel weer naar de kamer waar het echtpaar Perlson in verslagenheid op de divan zat, en riep:

— Het meisje is terecht en ongedeerd. Mijnheer Perlson, mag ik u verzoeken mij naar uw compagnon te vergezellen? Wij zullen snel moeten handelen, want de inbreker is ons zeker tien minuten voor.

De beide mannen daalden de trap af en begaven zich naar Drebber, die zijn geplunderde brandkast bekeek, alsof hij nog niet begreep hoe deze zo leeg kwam.

Sullivan liet zich nog enige inlichtingen geven en noteerde in zijn zakboek-

je nauwkeurig het signalement van de jonge vrouw, die zulk een geweldige beroering in de huize Perison had verwekt, en nam daarop afscheid.

Voor de deur stond de blauwe politie-auto nog steeds geparkeerd.

Hij wierp een verbaasde blik om zich heen en vroeg toen aan de brigadier, die achter het stuurwiel zat:

— Waar is inspecteur Baxter gebleven?

— Weggegaan? mijnheer Sullivan.

— Weggegaan? herhaalde de jonge man verwonderd. En zei hij niet waarheen?

— Neen, mijnheer. Hij heeft eerst een tijdje staan praten met de butler en heeft toen enkele woorden gewisseld met een heer in het kantoor, waarschijnlijk mijnheer Drebber zelf.

— Hoe weet je dat? Je kunt toch van de straat af niet door de dichte jalouzieën in het kantoor van de bank zien?

— Het is mij zo verteld door Jackson, mijnheer, die met hem naar binnen is gegaan.

Sullivan wendde zich tot een van zijn manschappen, die naast het portier stond, en vroeg, terwijl hij instapte:

— Heb je kunnen horen, wat mijnheer Baxter zei tegen Jackson?

— Hij vroeg inlichtingen aan mijnheer Drebber, maakte een paar notities in zijn boekje en zei, dat hij het varkentje wel eens zou wassen, mijnheer Sullivan.

Sullivan schudde het hoofd en bromde iets tussen de tanden, dat veel geleek op een vloek.

— Als mijn waarde chef de zaken in 's hemelsnaam maar niet in het honderd stuurt, mompelde hij in zich zelf. Waar kan hij nu toch in 's hemelsnaam naar toe zijn gegaan?

Hij dacht even na en keek naar de overzijde van de straat.

— Stop eens bij die garage daar, Peters! beval hij.

Alle politie-agenten waren nu ingestegen en de brigadier reed de auto naar de verhuurinrichting.

De eigenaar kwam naar buiten en keek verwonderd naar de overvalwagen, die voor zijn deur stopte.

Sullivan wenkte de man naderbij en vroeg op fluisterende toon:

— Is er hier soms in het laatste uur een auto neergezet?

— Zeker, mijnheer, nog geen half uur geleden, antwoordde hij.

— Wie kwamen met die auto? vroeg Sullivan.

— Een heer, die er uitzag als een rijke Amerikaanse toerist en een jonge dame, die men waarschijnlijk in een deftige salon wel niet zal toelaten.

Sullivan slaakte een onderdrukte kreet van voldoening.

— Dat moeten zij geweest zijn, mompelde hij in zichzelf.

Daarop vervolgde hij luid:

— Hoe lang is het geleden, dat zij de auto kwamen halen?

— Nauwelijks tien minuten, mijnheer.

— Hoe zag de wagen er uit?

— Een Rolls Royce, en grijs gelakt. Veel heb ik er niet van gezien, want de auto werd in gindse box bewaard. Zij sloten zelf de deur en staken de sleutel bij zich.

— Dat is vreemd, mompelde Sullivan. Maar wellicht hadden zij er een of andere vermomming in verborgen, die zij niet aan onbescheiden blikken wilden blootstellen.

Plotseling riep een der mecaniciens die ongemerkt naderbij was gekomen, en het laatste gedeelte van het gesprek had gehoord, terwijl hij met uitgestrekte arm in de verte wees:

— Daar staat die Rolls, mijnheer.

Sullivan ging overeind in de wagen staan en keek in de aangeduide richting.

Inderdaad, geheel aan het uiteinde van de lange straat, nog net zichtbaar, kon hij een grote grijze auto bemerken, die blijkbaar door een verkeers-agent tot stoppen was gedwongen, daar de straat op dat punt een drukke verkeersweg kruiste, zodat van weerszijden de stroom auto's en andere voertuigen telkens moest worden gestremd.

Een kleur van opwindning verspreidde zich over het energiek gelaat van de jonge inspecteur.

— Voorult, Jackson! riep hij. Die grijze auto daar achterna.

Nog tweehonderd meter scheidde hem

van de Rolls Royce.

Maar juist op dat ogenblik liet de verkeersagent zijn witte stok dalen en de stroom voertuigen kwam weer in beweging.

Sullivan uitte een kreet van teleurstelling.

— Nog tien seconden en wij hadden hen beet gehad! riep hij. Nu, er is nog niets verloren. Vooruit Jackson, wij moeten die auto tot iedere prijs inhalen.

Nu begon er een opwindende jacht door Manchester.

Met onverminderde vaart vlogen de beide auto's langs de brede Kings Road, over de Waterlobrug en door het zuidelijk gedeelte der stad voort.

Toen de politie-auto de grens van de stad had bereikt en de brede rijksweg naar Birmingham zou oprijden, had Sullivan weliswaar de grijze auto niet uit het oog verloren, die er uitzag als een klein, snel voortbewegend puntje.

— En het ergste is, dacht Sullivan, dat ik niet kan laten stoppen om ergens te telegraferen, want ik vrees, dat ik hen dan voor goed uit het oog verlies. Die auto loopt als de duivel.

— Maar mijnheer, meende een der agenten te moeten opmerken, het is dunkt mij duidelijk, dat de bandieten de kust zullen trachten te bereiken, om daar sloop te gaan.

— Gij zoudt dan althans naar Liverpool, Bristol, Portsmouth en Dover kunnen seinen en de politie daar waarschuwen, dat zij goed op de uitgaande boten let.

— Je raad zou zo kwaad niet zijn, merkte Sullivan op, als we maar over een goed signalement beschikten.

Intussen was er van de grijze auto niets meer te zien.

— Zo dicht bij het doel, en dan toch te moeten falen, bromde Sullivan knarsend.

Een kwartier lang snelde de politie-auto nog voort, want Sullivan was er de man niet naar om een achtervolging zo gauw op te geven.

Opeens kwamen zij voor een verkeersverbod bij een tweesprong. Links ging de weg naar Crewe en Stoke, rechts

naar Shrewsbury. Welke weg hadden de dieven genomen?

Sullivan voelde het meest voor rechts, omdat die weg hem het dichtst bij de kust zou brengen. Maar hij wilde graag zekerheid hebben.

Hij bekeek het wegdek aandachtig.

Het had de vorige nacht tamelijk hard geregend, en op de nog vrij vochtige weg waren de wielsporen tamelijk goed te zien.

Hij stond stil en wenkte Jackson bij zich.

— Vertel mij eens, Jackson, zo zei hij tot de chauffeur, of jij op deze weg de vier wielsporen van een auto vindt.

Jackson bekeek op zijn beurt met de grootste aandacht het wegdek.

— Geen denken aan, mijnheer Sullivan, zei hij na enige tijd. Ik zie hier slechts het zeer duidelijke spoor van een bromfiets.

De wielen hebben prachtig gespoord. Het is bepaald een nieuwe motorfiets, die hier heeft gereden, want het bandprofiel van de achterband bedekt precies het profiel van de voorband. Als of die fiets maar één wiel had.

— Laten wij de andere weg eens opgaan, zei Sullivan ongeduldig.

De beide mannen keerden op hun schreden terug en sloegen de andere weg in.

Na een meter of tien te hebben gelopen, stonden zij tegelijk stil en keken elkaar in de hoogste verbazing aan.

— Dat is zonderling, mompelde Sullivan in zichzelf.

— Er is hier niet het minste spoor te ontdekken! riep Sullivan uit. Noch van een auto, noch van een motorfiets.

— Maar hoe is dat mogelijk, mijnheer? riep de chauffeur van de politie-auto uit. Die grijze wagen kan toch niet in de lucht zijn opgelost.

— Neen, mijnheer Sullivan. Voor zover ik heb kunnen nagaan was er op de weg, die wij gevolgd hebben, geen enkel spoor van een motorfiets te bekennen. Het begint hier pas, terwijl het dubbele spoor van de auto hier ophoudt; de gevolgtrekking is, dunkt mij, duidelijk.

— Nu, het zij hoe het zij, riep Sulli-

van uit, wij hebben geen tijd om ons er nog langer mee bezig te houden. Auto of motorfiets, er achterna.

Zij hadden nog geen kwartier gereden of in de verte zagen zij een boerenarbeider.

— Stop eens even bij die boer, Jackson, beval Sullivan, ik wil hem wat vragen.

— Hallo, baas, zo richtte Sullivan zich tot de man, kun je mij zeggen of op deze weg ongeveer een kwartier geleden een motorfiets gepasseerd is?

— Zeker, mijnheer, antwoordde de arbeider, terwijl hij de blauwe politieauto nieuwsgierig opnam. Een grote rode motorfiets.

— Zaten er twee personen op? vroeg Sullivan, wiens gelaat verhelderde.

— Neen, mijnheer, slechts één.

— Een? riep Sullivan teleurgesteld uit.

Daarop richtte hij zich weer tot de arbeider en vroeg:

— Dat is zeker het enige voertuig,

dat je op de weg gezien hebt?

— Neen, mijnheer, even te voren moest ik uitwijken voor een grote grijze auto, die mij in duivelse vaart voorbijreed.

Sullivan slaakte een kreet van verrassing.

— Weet je dat zeker? vroeg hij.

— Dat zou ik menen, mijnheer. Ik heb nog nooit een auto zo hard zien rijden.

— Het is ongelooflijk, mompelde Sullivan in zichzelf.

— Wilt gij nog iets weten, mijnheer? vroeg de boerenarbeider, terwijl hij aan zijn pet tikte en aanstalten maakte om door te lopen.

— Neen, dank je wel, hoor, antwoordde Sullivan terwijl hij de man een bijna vol pakje sigaretten toewierp.

De boer liep door en was reeds uit het gezicht verdwenen, toen Sullivan en Jackson nog steeds niet van hun verbazing bekomen waren.

HOOFDSTUK VI

EEN ARRESTATIE

— Ik heb in mijn leven als politiemans al veel mee gemaakt, maar dit gaat toch werkelijk boven mijn begrip! riep Sullivan eindelijk uit.

Hij opende het portier en sprong op de weg.

Met de grootste zorgvuldigheid onderzocht hij nogmaals het wegoppervlak.

Hij haalde er zelfs een loupe bij.

Toen hij zich weer oprichtte, lag er een trek van onuitsprekelijke verwondering op zijn gelaat.

— Ik zie nu dat er toch twee sporen zijn, Jackson, riep hij uit. Maar zij bedekken elkaar bijna overal volkomen en zijn hoogstwaarschijnlijk van een motorfiets afkomstig.

— Wat zullen wij nu doen, mijnheer Sullivan?

— In ieder geval zo hard wij kunnen

doorrijden, Jackson. Laten wij hopen, dat die schobbejak panne krijgt en moet stoppen. Vooruit. Trap er op.

Weer begon de dolle rit.

De enkele boerenarbeiders, die zij voorbijreden keken nieuwsgierig naar het blauwe gevaarte, dat als een spookbeeld voorbijstootte.

Om het kwartier liet Sullivan de wagen even stoppen.

Hij stapte dan vlug uit, bestudeerde opnieuw met de grootste aandacht het oppervlak van de weg, en nam dan weer hoofdschuddend en zwiingend naast Jackson plaats.

De uitdrukking van verbazing op zijn scherp getekend gelaat werd hoe langer hoe groter.

— Ik droom toch niet? mompelde hij. Ik ben toch niet gek? Ik zie hier toch

duidelijk het spoor van een motorfiets. Van een tweede wielspoor valt niets te bemerken.

Zij hadden zo ongeveer een uur gereden, toen plotseling een der agenten, die scherp uitgekeken had, een luide kreet slaakte.

— Wat is er, Williams? vroeg Sullivan, terwijl hij snel het hoofd omwendde.

— Daar! Daar! schreeuwde de agent, terwijl hij met uitgestrekte hand in de verte wees.

Sullivan keek in de aangeduide richting.

De weg steeg hier langzaam, maar onafgebroken, en op de top van de aldus gevormde heuvel ontwaarde hij iets, dat zijn hart luider deed kloppen.

Een man, wiens gestalte tegen de lucht afstak, was blijkbaar druk bezig een reparatie te verrichten aan een motorfiets, die hij tegen een verkeersplaatje had aangezet.

Hij scheen zeer opgewonden te zijn en liep druk heen en weer, van de motorfiets naar de gereedschapstas, die hij een eindje verder had neergezet.

Ofschoon dit alles op grote afstand plaats had, was het door het heldere licht toch duidelijk waarneembaar.

Sullivan's ogen schitterden als die van een tijger, die zijn prooi gaat bespringen.

— Rijd op, Jackson, rijd op! schreeuwde hij. Wij kunnen over een paar minuten bij hem zijn, als hij tenminste voor die tijd niet klaar is. Men pond sterling, voor elk van jullie als we de vent halen.

Jackson trapte het gaspedaal zover mogelijk neer, en liet de auto lopen.

Toen er vijf minuten verlopen waren zag Sullivan, die geen oog van de man op de heuveltop had afgewend, tot zijn vreugde, hoe deze een wanhopig gebaar maakte, woedend 'n werktuig neersmeet en toen, blijkbaar geheel ontmoedigd, met de rug tegen een verkeersplaatje terzijde van de weg plaats nam.

Er was nu niets meer van hem te zien dan aan weerszijden een stukje van zijn schouders, en de punten van zijn schoenen, die hij ongeduldig tegen el-

kaar schopte.

De politie-auto reed verder, tot deze zich op ongeveer honderd meter van de vluchteling bevond.

Toen legde Sullivan de hand op de arm van de chauffeur en gelastte hem met een wenk te stoppen.

Sullivan sprong uit de wagen en fluisterde Jackson, Williams en de twee andere politiemannen toe:

— Let nu goed op. Neem jullie revolvers ter hand, maar schiet vooral niet eerder voor je ziet dat mijn leven, of dat van jullie zelf, gevaar loopt. Wij moeten de bandiet tot iedere prijs levend in handen zien te krijgen. Loop zo zacht als je kunt over het gras. Bij de verkeerspaal gekomen, waartegen de schurk geleund zit blijven jullie drieën enigszins achter, terwijl Jackson en ik op hem zullen toesnellen en hem onze revolvers zullen voorhouden. Mocht hij dan willen vluchten, dan loopt hij jullie vanzelf in de armen. Opgepast nu...

Zwijgend en stil slopen de vijf mannen achter elkaar over de berm terzijde van de weg.

De vluchteling scheen niets van hun nadering te bemerken.

De rode motorfiets stond aan de tegenovergestelde kant van de weg tegen een verkeerspaal.

Onhoorbaar slopen de beide politiemannen nader.

Toen gaf Sullivan Jackson een wenk en beiden renden naar de vluchteling.

Sullivan greep hem bij de rechter-schouder en richtte de revolver op zijn gelaat.

Maar plotseling slaakte hij een kreet en wankelde achteruit, alsof hij een spook had gezien.

— Mijnheer Baxter! schreeuwde hij verwonderd.

Inderdaad, het was de bekende hoofdinspecteur van Scotland Yard.

— Moet dit een aardigheid voorstellen, mijnheer Sullivan? riep hij woedend terwijl hij overeind krabbelde en zijn ondergeschikte streng aankeek.

De jonge inspecteur voelde het bloed in zijn wangen opstijgen van teleurstelling, woede en verlegenheid.

— Excuseer mij, mijnheer Baxter,

maar ik kon onmogelijk weten, dat ik u hier zou aantreffen. Wij volgen het spoor van een motorfiets en toen wij boven aan de heuvel een motorwielrijder zagen, die bezig was zijn vehikel te repareren, konden wij niet anders denken of wij hadden met een der bankrovers te doen. Misschien wilt u mij nu ophelderen, hoe het komt, dat wij u hier aantreffen?

— Dat is heel eenvoudig, mijnheer Sullivan, bromde Baxter, die blijkbaar zeer uit zijn humeur was. In de laatste tijd wordt mij te veel werk uit handen genomen, en toen ik enige inlichtingen van mijnheer Drebber en van diens butler had ontvangen ging ik op eigen gelegenheid op onderzoek uit. Ik begreep wel, dat de vluchtelingen zouden trachten een zuidelijke havenplaats te bereiken.

— En mag ik vragen of gij iets ontdekt hebt, mijnheer Baxter? vroeg Sullivan, die nog steeds niet van zijn teleurstelling bekomen was.

Baxter scheen zich even te bedenken.

Hij toonde zich ietwat nerveus, maar scheen zich toen te vermannen:

— De zaak is, dat de grijze auto met de vluchtelingen mij op deze weg is voorbijgereden, bromde Baxter op nijldige toon.

— Wat zegt gij daar, mijnheer Baxter? riep Sullivan op ongelovige toon.

— Het is zoals ik u zeg! riep Baxter nijdig uit. Ik had hen uit de beschrijving van de bankier dadelijk herkend en beval hen onder het voorbijrijden om te stoppen en zich aan mij over te geven, maar de schurken lachten mij in het gezicht uit en reden mij in razende vaart voorbij.

— Maar waarom hebt gij dan niet geschoten mijnheer Baxter? riep Sullivan die de eerbied voor zijn meerdere een ogenblik uit het oog verloor en van woede stampvoette.

— Gij hebt makkelijk praten! riep Baxter uit. Kunt gij soms met beide handen het stuur van uw motorfiets vasthouden en tegelijkertijd uw revolver uit de zak halen?

Sullivan gaf geen antwoord.

Hij moest zich haastig omkeren, om

een minachtende glimlach te verbergen, die om zijn lippen speelde.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

Haastig wendde hij zich tot zijn superieur met de vraag:

— Gij zeidet daar, dat de auto u voorbij is gereden. Maar toch zeker niet op deze weg?

— Op welke weg anders? hernam Baxter grimmig.

— Maar dat is onmogelijk! riep Sullivan.

— En waarom zou dat onmogelijk zijn, mijnheer? vroeg Baxter hooghartig.

— Omdat ik slechts één wielspoor op de weg gezien heb, antwoordde Sullivan.

— Dan hebt gij zeker niet goed gekeken, mijnheer, vervolgde Baxter vol leedvermaak, want als mijn ogen mij niet bedriegen loopt daar een dubbel spoor op de weg wat toch waarschijnlijk wel van een auto afkomstig zal zijn.

Als door een adder gestoken sprong Sullivan op.

Hij wendde zich om en keek naar de weg.

Duidelijk was daarop een dubbel spoor te zien, dat van de vier wielen ener auto afkomstig moest zijn.

Sullivan voelde zich bleek worden en tastte naar zijn voorhoofd.

— Dat is... dat is... mompelde hij.

Daarop wendde hij zich plotseling tot Jackson en vroeg:

— Dit is het dubbele spoor van een auto, nietwaar, Jackson?

— Zeker, mijnheer Sullivan, antwoordde de man, die niet minder verbaasd was dan zijn chef.

— En voor wij de heuvel beklommen, hebben wij er toch maar een gezien, in het niet zo?

— Daar wil ik wel op zweren mijnheer.

— Goddank! riep Sullivan met een zucht van verlichting. Dan ben ik dus toch nog niet gek. Of... we zijn het alle twee.

Op dat ogenblik naderde er van een zijweg een keurig gekleed heer van hoge gestalte, die met enige verbazing de blau-

we politie-auto en de geuniformde mannen opnam.

Nauwelijks had Sullivan hem gezien of hij liep snel op hem toe en vroeg hem:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat ik u even lastig val, is u zoëven op deze weg een voertuig voorbijgelden?

— Ja, mijnheer, antwoordde de oude heer.

— Een motorfiets? vroeg Sullivan gretig.

— Neen, een grote grijze auto. Naar het model van de radiator te oordelen, een Rolls Royce.

— Dat is sterk! riep Sullivan.

— Verwondert u dat zo mijnheer? vroeg de oude heer glimlachend. Een auto in onze tijd is toch niets bijzonders.

— Maar deze auto is ongetwijfeld wel zeer bijzonder mijnheer, vervolgde Sullivan ongeduldig en deelde hem daarop mede, wat hem zoëven wedervaren was.

Het intelligente gelaat van de vreemdeling drukte stijgende belangstelling uit en riep, zodra Sullivan zijn mededeling beëindigd had:

— Ik geloof dat ik het raadsel kan ophelderen, mijnheer. Ik ben namelijk ingenieur bij de staatsspoorwegen. Ik bevond mij in de tuin van mijn huis, dat gij daar ginds ziet liggen en richtte onwillekeurig het hoofd op, toen ik het snorren van een machtige motor hoorde. Mijn huis is aan een tamelijk scherpe bocht van de weg gelegen en het verbaasde mij niet weinig, toen ik zag hoe de wagen in ongewoon snel tempo naar

de buitenkant van de bocht overhelde.

— Wat beduidt dat dan, mijnheer? vroeg Sullivan in grote spanning.

— Dat beduidt mijnheer, dat de wagen slechts op twee wielen liep.

— Maar is dat dan mogelijk? riep Sullivan verbaasd.

— Ja zeker, mijnheer. Zulke wagens zijn destijds uitgevonden, maar worden nog zelden in de praktijk gebruikt. Die heren bankrovers schijnen dan de eersten te zijn, die er zich van bedienen.

— Maar hoe komt het dan, dat het spoor nu eens vier wielen, en dan weer twee wielen vertoont? vroeg hij.

— Waarschijnlijk omdat de inzittenden onder 't rijden de zijwielen naar believen kunnen oplichten en neerlaten, antwoordde de ingenieur.

Sullivan staarde de oude heer even aan en mompelde toen:

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, mijnheer. Ik beloof dat ik mijn zomervacantie te lang heb uitgesteld. Mijn hersens hebben rust nodig.

— Wij moeten voort maken, mijnheer Baxter! riep hij uit. Over een uur is het donker en dan zouden de bandieten ons ter elfder ure toch nog kunnen ontsnappen. Als wij deze weg volgen, dan moeten wij hen inhalen. De haven-autoriteiten zijn overal gewaarschuwd en het is onmogelijk dat deze vreemde auto onopgemerkt blijft hier in de buurt. Vooruit Jackson.

De onklare motorfiets werd in de auto getild, alle politiemannen namen in de auto plaats en de vervolging begon opnieuw.

In snelle vaart vloog de blauwe politie-auto de heuvel af, de zee tegemoet.

HOOFDSTUK VII

EEN ONVRIJWILLIGE LUCHTVAART

Intussen vloog de giroscop-auto met de beide vluchtelingen met onverminderde vaart door de zuidelijke graafschappen van Engeland.

— Als het zo doorgaat Charles, meende Raffles, twijfel ik er niet aan, of wij

zullen veilig Dover bereiken.

— En dan vroeg Brand.

— Wel, daar zal ik onze buit eenvoudig overladen in mijn motorboot, de «Zeearend», die ik daar bijtijds door Henderson heb laten heenbrengen, en de

geelvinkjes naar onze schatkamer voeren. Je ziet toch niet op tegen een zeereisje bij avond?

— Volstrekt niet, antwoordde Brand haastig. Het belooft een verrukkelijke avond te worden.

Kijk maar eens hoe bladstil het is.

Raffles keek naar de lucht, draaide het hoofd naar alle zijden om en zijn gelaat nam een bedenkelijke uitdrukking aan, toen hij opmerkte:

— De stilte in de lucht bevalt mij juist helemaal niet. Ik geloof, dat er over een half uur van windstilte geen sprake meer zal zijn, maar dat er dan integendeel een flinke storm zal staan. Kijk maar eens naar die wolken, die daar aan de gezichtseinder komen aandrijven.

— Je hebt waarachtig gelijk! riep Brand uit. De wind komt opsteken.

— Ik wist het wel, zei Raffles glimlachend. Bij mijn beroep behoort ook een grondige kennis van de weersverschijnselen. De B.B.C. zal het ook wel omgeroepen hebben.

— Hoever zijn we nu nog van Dover?

— Ongeveer een uur rijdens.

Plotseling greep Brand hem bij de arm en wees in de richting van de kerktoeren, die hij zoëven voor het eerst ontwaard had.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Kijk daar eens in de lucht. Wat is dat voor een ding?

Raffles keek in de aangewezen richting en zei:

Raffles keek nog eens scherp naar het zonderlinge ding in de lucht en riep toen uit:

— Wacht eens even. We zijn in het tijdperk van de kermis. Zou het soms een kabelballon zijn?

— Ja zeker, dat kan best! bevestigde Brand. Kijk maar, nu wordt hij zeker langzaam weer naar beneden gehaald.

Inderdaad begon het ronde voorwerp langzaam te dalen en was enkele ogenblikken later achter de huizen van het dorp verdwenen.

Plotseling voelde Brand hoe zijn vriend hem krampachtig bij de arm greep.

Hij keek Raffles aan.

Diens gelaat was zeer bleek geworden.

— Wat is er? riep Brand verschrikt uit. Hoe is dat mogelijk. Wij hebben in de garage de tank geheel gevuld.

— Kijk eens achter je, zei Raffles.

Brand stond op en wierp een blik op de weg.

Een kreet ontsnapte hem.

Duidelijk zichtbaar op het grijze cement, was een vluchtig spoor te zien.

— De benzinetank is lek! riep hij. En dit bleek, ongelukkig genoeg, maar al te waar te zijn.

Raffles remde en even later stond de wagen stil, als een gestrand wrak.

In geen velden of wegen was een tankstation te zien.

Met opeen geknepen lippen sprong Raffles uit de wagen liep er omheen en bekeek de benzinetank.

Hij bukte zich en wenkte Brand om naderbij te komen.

Toen wees hij naar een plek, waaruit nog van tijd tot tijd een onnozel druppeltje benzine opwelde.

— Maar hoe komt dat lek erin? riep Brand wanhopig.

— Och, wat helpt ons het zoeken naar de oorzaak, laten wij ons liever met de gevolgen bezighouden.

— Wat denk je te doen?

— Verder gaan, zei Raffles kalm.

— Te voet?

— Als het moet ja, maar wij kunnen proberen in Durham een auto machtig te worden.

Zij bevonden zich nu aan de ingang van het dorp.

Duidelijk was het aan alles te merken, dat het plaatsje feest vierde.

Overall stonden draaiorgels en stoomcaroussels, en toen zij op het marktplein aankwamen, bevonden zij zich midden in de feestdrukte.

Midden op het plein was een ruimte vrij gehouden en dadelijk bemerkten Raffles en Brand, dat zij zoëven goed hadden gezien.

Een niet al te grote luchtballon van lichtgele zijde waaronder een mandje bengelde, dat vier of vijf reizigers kon bevatten, schommelde in de reeds aanwakkerende bries op en neer.

De kabel was om een grote trommel gevestigd, die stevig in de grond geankerd was.

De open ruimte was afgesloten met een houten hek, waarin een tourniquet om de liefhebbers voor een ongevaarlijke opstijging door te laten.

Een man in de uniform van kapitein met veel goud op zijn blauw pak, stond voor de tourniquet, gewapend met een dun rietje en hield met schorre stem een toespraak tot het publiek, waarin hij de dorpelingen uitnodigde een reisje te maken:

— De laatste opstijging, dames en heren riep hij. Prachtig gezicht op de haven van Dover en het graafschap Kent. Geheel gevaarloos. Tien shilling per opstijging. Kinderen en militairen half geld.

De mensen schenen echter niet veel lust te hebben zich aan de ballon toe te vertrouwen.

De wind stak voortdurend heftiger op en de ballon schommelde op bedenkelijke wijze heen en weer.

Tevergeefs schreeuwde de eigenaar van de ballon zich hees. De kermisgangers voelden er niet veel voor, de storm te trotseren die ieder ogenblik in kracht toenam en lieten de man kalm zijn longen forceren.

Raffles had dit alles met een oogopslag waargenomen.

— Als je er soms belang in mocht stellen, amice, zei hij kalm, dan wil ik je wel even mededelen, dat daarginds aan het einde van de straat onze waarde vriend Baxter in gezelschap van Sullivan en een half dozijn politieagenten aankomen.

— Waarachtig. Daar komen zij aan! Maar hoe kunnen we nu ontsnappen? vroeg Brand, die zijn ongerustheid nauwelijks vermocht te verbergen. Er is hier in dit nest geen auto te krijgen ja zelfs geen motorfiets.

— Ik heb geen auto en evenmin een motorfiets nodig, zei Raffles kalm.

— Maar wij kunnen toch niet lopen. Bedenk toch, dat zij een auto tot hun beschikking hebben. Daarmee kunnen zij ons overal volgen.

— Overal, behalve in de lucht.

Brand keek zijn vriend met grote ogen aan, maar toen scheen hij iets te begrijpen en zei met gesmoorde stem:

— Ik had dadelijk moeten weten, dat je je niet zou laten vangen, en er wel wat op zou weten te vinden. Ik ben tot je dienst. Laten wij voortmaken, want zij zijn al half weg de straat.

Raffles antwoordde niet maar begon zich met de ellebogen een weg door de menigte te banen.

Hij kocht twee kaartjes en nam met Brand in de mand plaats.

De kapitein verheugd dat hij ter elfder ure toch nog een paar reizigers aan de haak had kunnen slaan, en zich voornemende, de opstijging zo kort mogelijk te maken, boog zich over de rand van de mand en gaf de mannen, die 't gangspil in beweging moesten brengen, een teken, de kabel te laten vieren.

De ballon begon langzaam te stijgen... Op dat ogenblik werd de aandacht der kermisgangers getrokken door een hevig tumult, veroorzaakt door een zwaarlijvig man in uniform der Londense politie.

Het was Baxter, die blazend en proestend het marktplein kwam opstormen.

Zodra de politiemannen de kabelballon gezien hadden zei een voorgevoel hun, dat zij er verstandig aan zouden doen, zich te haasten.

De ballon bevond zich nu al op een hoogte van tweehonderd meter boven de grond.

Raffles en Brand zagen, dat Sullivan snel op de mannen aan het gangspil toeliep, en enige woorden wisselde.

De betekenis daarvan werd hun al spoedig duidelijk, want even later begon de ballon langzaam maar zeker te dalen, naar beneden getrokken door de krachtige vuisten van de mannen aan de draaitrommel.

Raffles begreep, dat de ogenblikken kostbaar waren.

Ineens vloog er een revolverkogel door de bodem van de mand.

— Het wordt tijd om afscheid te nemen, Charles, zei Raffles kalm.

Hij haalde zijn vlijmscherp zakmes uit de zak, boog zich over de rand van

het schuitje en sneed met één ruk de kabel door.

Met een hevige sprong, die beide mannen op de bodem van het schuitje terecht deed komen, schoot de vrij geworden ballon in de al donkerende avondhemel omhoog.

Raffles was het eerst weer op de been en wierp een blik naar de snel onder de ballon wegvliedende aarde.

Reeds vertoonde het marktplein zich niet groter dan een tafellaken aan zijn ogen. De dorpsbewoners waren kleine stipjes, nauwelijks te onderscheiden.

Enkele flauwe knallen als van een kinderpistoolje bewezen hem, dat er nog altijd op hen geschoten werd.

Toen verdween ook dit laatste zichtbare stukje van het dorp achter een grote witte wolk.

Een geluidloze stilte heerste thans om de twee mannen.

Zelfs het gieren van de steeds in kracht toenemende storm konden zij niet horen, daar zij even snel afdreven als de wind voortraasde.

Raffles haalde zijn zakkompas te voorschijn en wierp er een blik op.

— Vrouwe Fortuna is ons nogmaals gunstig, zei hij vrolijk. Wij drijven regelrecht naar het Kanaal.

— Ik weet niet, of dit reden tot blijdschap is, merkte Brand op bezorgde toon op.

— Waarom niet?

— Omdat wij toch ergens moeten landen. Wij kunnen niet, ten eeuwige dage in de lucht blijven.

— Gelijk heb je, amice. Maar ik zie niet in, waarom wij niet in Frankrijk zouden dalen.

— Om dadelijk door de Franse politie te worden gearresteerd.

— Het ene vloeit niet direct uit het andere voort. Natuurlijk zal onze politie, hun Franse collega's opbellen of telegraferen. Maar, om te beginnen, gaat dat niet zo gauw, daar Durham geen eigen telegraafbureau heeft en de telegrammen eerst naar de dichtstbijzijnde stad moeten worden gebracht. En ten tweede moet het bericht van Parijs, waar het ontvangen wordt, verder naar alle kleine steden doorgeseind worden.

— Als wij tenminste niet vóór die tijd in zee gevallen zijn.

— Charles, je pessimisme is waarlijk onverbeterlijk. Waarom zouden wij in zee vallen? De ballon houdt het toch zeker wel een uur uit?

— Dat weet ik nog zo zeker niet. Het ding is niet op dergelijke reizen berekend en wie weet hoe oud en versleten.

Hij wierp een blik naar boven en riep verschrikt uit:

— Nu weet ik waarom de ballon daalt. Die ene kogel is door het omhulsel gegaan. Kijk maar.

Het was maar al te waar.

— Nu, alles is nog niet verloren! riep Raffles. Kijk, daar is de zee al.

Toen zij zich op ongeveer een mijl van de Franse kust bevonden, zweefde de ballon, als een lamgeschoten vogel op slechts tien meter boven de golven.

Raffles balde de vuisten.

— Zo dicht bij de redding en dan te moeten vergaan, riep hij.

Maar hij hief het hoofd op en riep:

— Weg met de mand. Die hebben wij niet meer nodig. De kust is op geen mijl afstand.

Zij hesen zich in de touwen op, namen op de ring plaats, die het mandje droeg en sneden de koorden door, waaraan het schuitje hing.

Toen het in zee plofte, steeg de ballon met een ruk een paar honderd meter.

Maar meteen begon hij weer te dalen. Het gas ontsnapte met een fluitend geluid door een groot gat in het bovenste gedeelte van het omhulsel.

Binnen enkele minuten klonk opnieuw het dreigend geruis der golven in hun oren.

Toen wees Brand plotseling verschrikt naar een kleine stoomboot, die zich van de Franse kust losmaakte en zee koos.

— Daar schreeuwde hij. Zij hebben ons al ontdekt en zijn zeker al gewaar-schuw. Wij zijn verloren.

— Nog niet zei Raffles kalm, terwijl hij op zijn beurt naar een vaartuig bijna vlak onder hen wees.

— Wat nu?

— Dat zul je zien. De revolvers in de

rubberzakken, zodat zij niet nat worden en opgepast.

Raffles trok aan het touw van de gasklep. De ballon daalde nu zeer snel.

Toen hij nog vijf meter boven de golven was, schreeuwde Raffles :

— Spring in zee en zwem naar die trawler.

Het volgend ogenblik stortten de beide mannen zich in de golven.

Als met 'n laatste krachtsinspanning verhief de ballon zich als een dodelijk gewonde vogel en verdween in de wolken.

Met enkele slagen hadden Raffles en Brand de afstand tot aan de stoomtrawler afgelegd en waren langs een ahangende touwladder aan boord geklommen.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, stapte Raffles op de kapitein toe, die in de hoogste mate verbaasd was over het zonderlinge voorval, waarvan hij zo-even getuige was geweest, en nu ontspen zich het volgende gesprek.

— Waar wildet gij heengaan?

— Ik wilde op de Schotse kust gaan vissen.

— Dan zult gij uw plan wel willen wijzigen, want ik heb aan de Schotse kust niets te maken; integendeel.

— Dat ben ik niet van plan.

— Ook niet voor vijf pond sterling voor ieder half uur dat ik u doe verliezen?

— Neen.

— Tien?

— Niet voor honderd. Ik wijk nooit van mijn plan af.

— Ook niet als ik dit argument gebruik?

De schipper keek in vier revolverlo-

pen.

— Ik wijk nooit van mijn plan af, tenzij ik er toe gedwongen wordt.

— Zo mag ik het horen, zei Raffles lachend. Neem het roer over, zo wendde hij zich tot Brand.

De schipper keek zwijgend toe. Toen zei hij:

— Wilt gij mij een bewijsje geven, dat ik voor geweld heb moeten bukken? Dan kan ik dat aan mijn reder laten zien.

— Met het grootste genoegen, antwoordde Raffles. Hij haalde zijn notitieboekje te voorschijn scheurde er een blaadje uit, en krabbelde er enige woorden op, waarna hij het de schipper overhandigde.

— Dat zal wel voldoende zijn, meende hij.

De schipper las: Ik, John Raffles, de Grote Onbekende, verklaar hierbij, dat de schipper van de trawler « B.14 » geheel buiten zijn schuld door geweld mijnerzijds gedwongen werd, van koers te veranderen.

Met bleek gelaat had de schipper deze woorden gelezen.

— Gij zijt... mompelde hij.

— Ik ben het fraaie stuk wild, waarnaar de politie van geheel Europa zo ijverig jaagt, voltooide Raffles de zin grimmig.

De schipper boog het hoofd en verwijderde zich langzaam, zonder een woord te zeggen.

Raffles verzond een draadloos telegram door middel van de radiografische inrichting, die zich aan boord bevond, aan Henderson, luidende: « Kom onmiddellijk met de snelste motorboot naar Boulogne », en wist, dat hij een paar uur later in veiligheid zou zijn...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Auto-Bandieten

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266